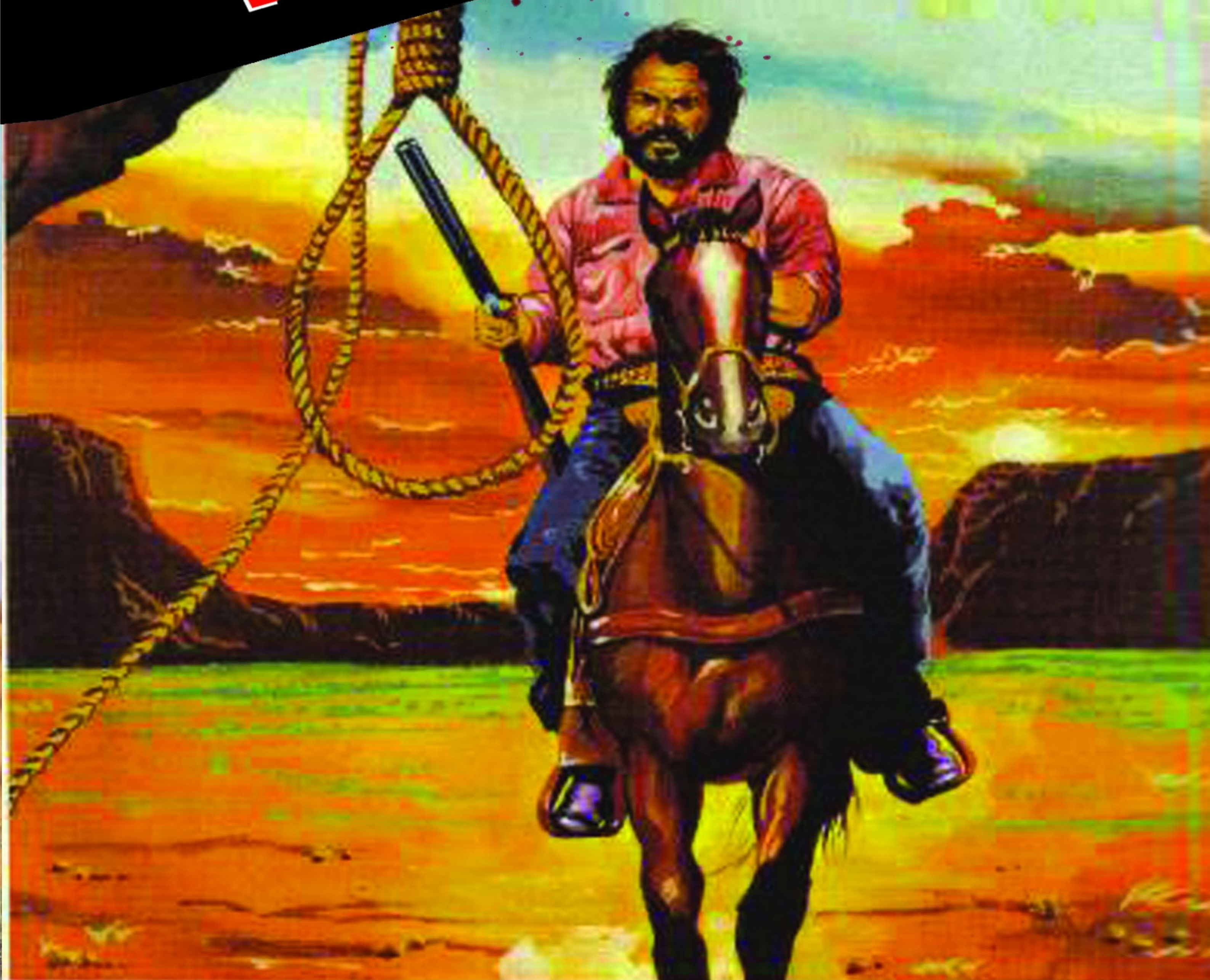
WESTERN

DIME NOVELL

21

CĂLĂUL DIN TASCOSA

de Pete Hackett

NR. 6

PETE HACKETT

CĂLĂUL DIN TASCOSA

TRADUS ŞI REVIZUIT – PETRE ISTRATE – **01 03.2016**

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – 2016

AVENTURI ALE U.S. MARSHALL BILL LOGAN

U.S. Marshall Bill Logan – Un serial de romane Western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

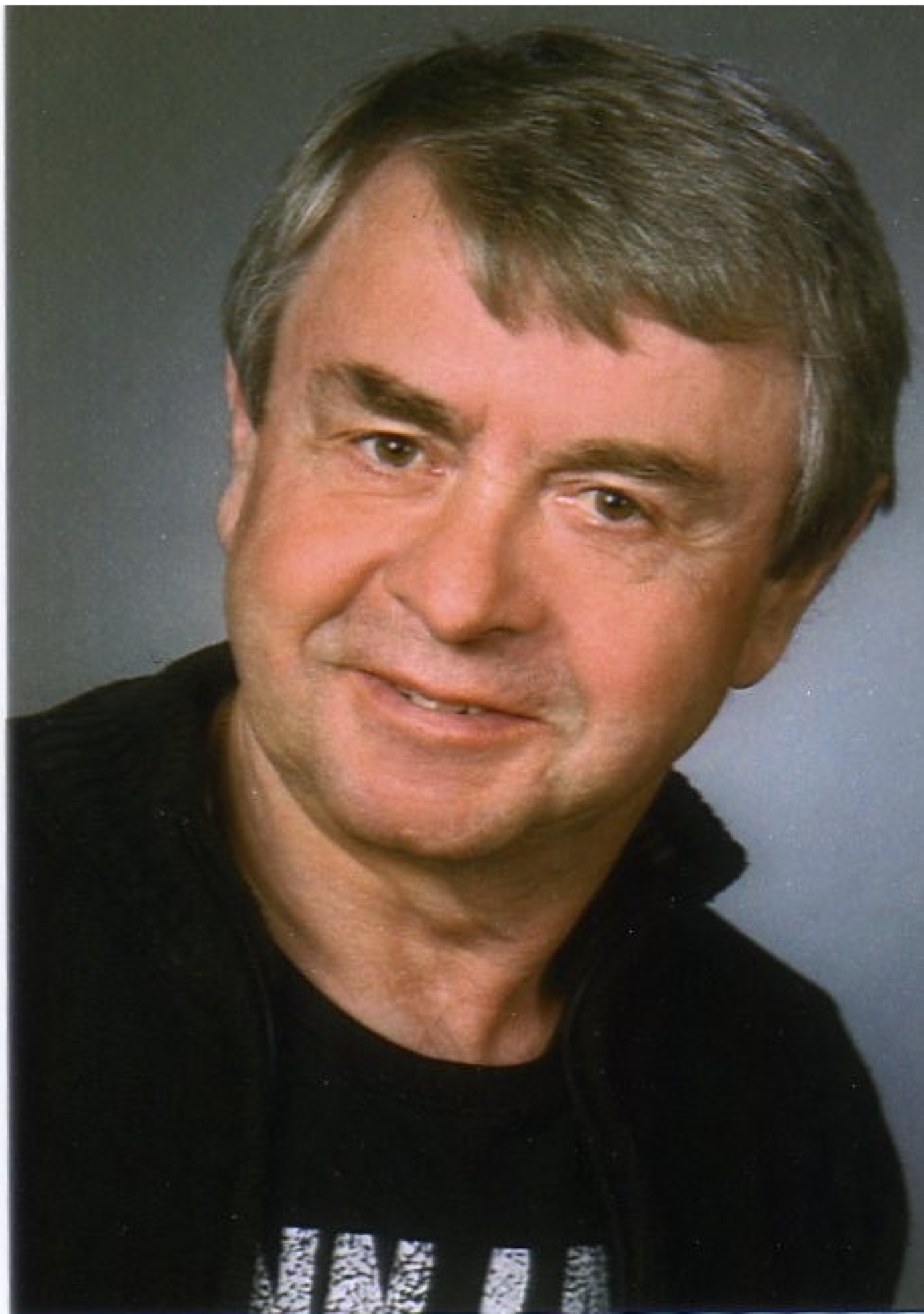
Citiţi în numărul ACESTA a șasea misiune a renumitului U.S. MARSHALL, BILL LOGAN:

CĂLĂUL DIN TASCOSA

VOLUMUL 6

MARSHALL LOGAN UND DER VERRÄTER VON CANADIAN

PETE HACKETT

Capitolul I

JUDECĂTORUL HUMPHREY MI-A ORDONAT prin secretarul său, să mă prezint neîntârziat în biroul dânsului. Mă întorsesem în noaptea precedentă dintr-o misiune la graniţa cu teritoriul indian, lăsând în urmă osteneală, şi primejdii iar acum mă simţeam ca dus de pe această lume. Un sfert de oră mai târziu stăteam totuşi în faţa judecătorului în biroul său. În definitiv era judecătorul de cel mai înalt rang al Curţii Districtuale al Texasului de Nord iar deciziile şi sentinţele sale erau infailibile şi neatacabile, fiind însuşi personificarea dreptăţii înscăunată în Panhandle, Texas.

– Mi-a sosit ieri o scrisoare a şerifului din Tascosa, marshall, a spus acesta după ce i-am raportat totul despre misiunea mea de la graniţă. Acolo s-a produs o crimă prin linşaj. Cineva l-a răpit din casa sa în toiul nopţii pe proprietarul unor grajduri de închiriat şi l-au spânzurat de un copac la marginea oraşului.

– Cineva... am repetat eu cuvântul judecătorului. Nu se ştie cine a comis acest act abominabil?

Judecătorul Humphrey scutură numai din cap.

– Ceea ce e sigur este că n-a fost sinucidere. I s-au legat victimei mâinile la spate. Pe pieptii cămăşii stătea înfipt un bilet pe care scria că execuţia lui Baxter, acesta era numele omului, nu este decât începutul.

– Un motiv pentru asta nu era menţionat?

– Citeşte şi singur, marshall.

Judecătorul îmi întinse o scrisoare, pe care am luat-o imediat şi am parcurs-o în tăcere. După ce am făcut asta l-am privit pe omul legii şi i-am spus:

– Este foarte puţin ceea ce a menţionat aici, ajutorul de şerif. Cred, sir, că trebuie mai întâi aflat motivul la faţa locului. Dacă pornesc călare acuma până seara voi fi în Tascosa.

– Da, marshall. Te deleg să te ocupi şi de această problemă. Un linşaj nu este ceea ce ne dorim după litera legii, dar probabil că acel ce înfăptuieşte asta o face fiindcă i s-a forţat mâna. Cu alte cuvinte legea nu a fost aplicată până acum. De aceea am decis să te trimit pe dumneata acolo, marshall.

– Până în decurs de-o oră îmi fac toate pregătirile şi plec, l-am asigurat eu, luându-mi rămas-bun de la judecătorul Jerome F. Humphrey.

După o jumătate de oră eram deja în şea. Încălecasem un armăsar vânjos din rasa Grulla, renumit pentru viteza şi rezistenţa sa neobişnuită. Exista o şosea prăfuită folosită de diligenţe între Amarillo şi Tascosa. În regiunea plasată la răsărit de Alamocito Creek până departe în Potter County se întindeau păşunile vaste şi mănoase ale ranchului Hackknife.

Acest ranch aparţine lui Panhandle Cattle Company (Compania crescătorilor de vite din Panhandle). Cu aceştia, PCC pe scurt sau TRIUNGHIUL-S, am avut numeroase dispute, despre care se pare că am mai scris. Era o zi ploioasă de mai, nori grei şi cenuşii de ploaie care acopereau aproape întreaga boltă erau mânaţi de un vânt apărut pe neaşteptate, înspre răsărit. Era rece iar praful şoselei rămas după ultima ploaie se transformase în mâzgă. Din când în când mă încrucişam cu călăreţi sau diverse căruţe iar la amiază chiar cu poştalionul care gonea în direcţia Amarillo.

Vizitiul trase de dârlogi şi opri echipajul cabalin chiar în apropierea mea. Diligenţa scrâşni din toate încheieturile, un cal se apucă de nechezat, dar la finalul ăstora omul de pe capră, mi se adresă:

– *Hallo,* marshall. După toate aparenţele eşti în drum spre Tascosa. Acolo gunoiul este pe cale să explodeze. În noaptea trecută s-a mai petrecut un linşaj. De data asta i-a căzut victimă un negustor de nutreţuri care a fost găsit spânzurat

la marginea oraşului. În Tascosa s-a răspândit frica, şi oamenii nu mai îndrăznesc să iasă afară din casele lor.

Am rămas uluit. Iată că acel ce avea pe conştiinţă pe administratorul grajdurilor de închiriat se mai pretase la o execuţie. După ce am trecut peste vestea adusă l-am întrebat pe vizitiu:

– Pe pieptul spânzuratului era lipit un anunţ, sau ceva asemănător, din care să reiasă motivul execuţiei?

Vizitiul înarmat de pe capră răspunse:

– Da. Pe pieptul victimei fusese agăţat un petec de hârtie pe care erau scrise doar două cuvinte. *Numărul doi!* De aici ajutorul de şerif a tras concluzia că aceste crime vor continua. Acesta a convocat consiliul orăşenesc. De atunci umblă poteri înarmate prin oraş.

– Trebuie să existe totuşi un motiv pentru cele două crime, am mârâit eu.

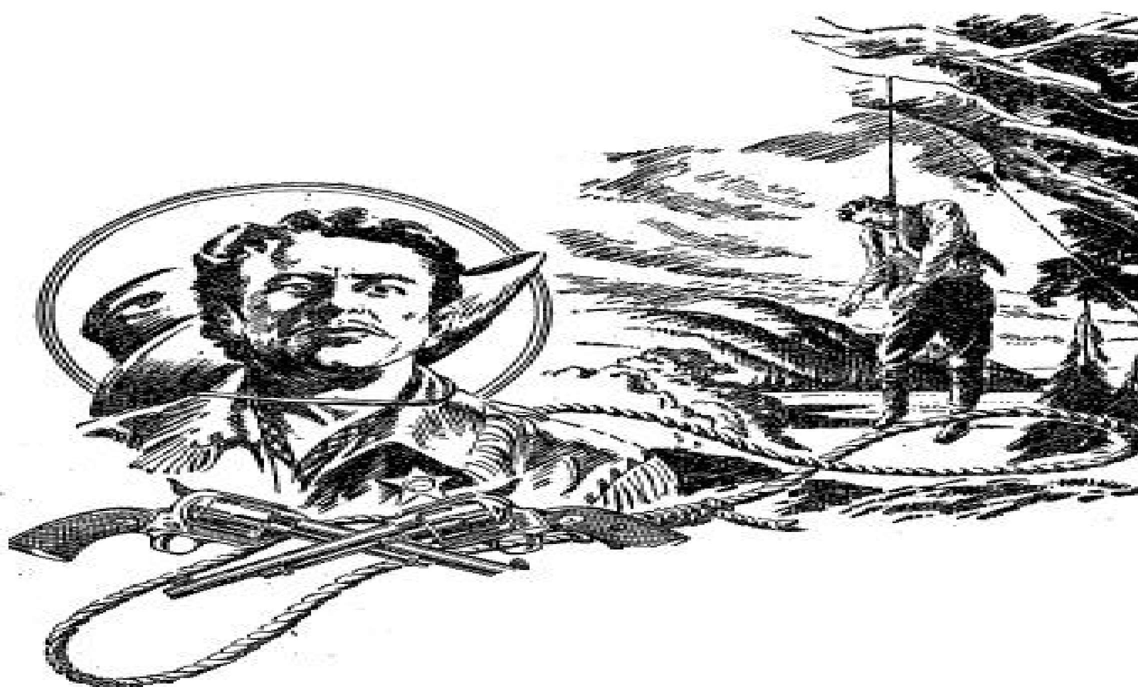
Din nou vizitiul a fost acela care-mi răspunse:

– În Tascosa nimeni nu vorbeşte despre asta. Oamenii pe care i-am întrebat care ar putea fi mobilul celor două crime s-au mărginit să ridice din umeri şi să-şi vadă de drum ca şi cum s-ar fi temut să răspundă unor astfel de întrebări. Ciudat, nu-i aşa? m-a întrebat apoi omul de pe capră.

– Se poate spune şi aşa, am răspuns eu continuându-mi drumul.

Mintea îmi era răvăşită. Erau o serie de întrebări la care speram să capăt răspuns în Tascosa. Înseamnă că se lucra după un plan.

Când doi oameni în aparenţă integri şi de treabă sunt luaţi în toiul nopţii de la casele lor într-o noapte şi spânzuraţi. Asta însemna că trebuia să fie un motiv cel puţin, ca să te determine să faci acest lucru. Dacă descopeream acest motiv mă apropiam decisiv şi de călăul care îi executase.

Capitolul II

CÂND AM AJUNS ÎN TASCOSA, BURNIŢA, aşa că mi-am îmbrăcat impermeabilul pregătit anume în acest scop. De pe pălăria mea, marca *stetson*, picurau stropii de ploaie, iar picioarele mele erau ude, şi tremuram de frig. Strada Principală a orăşelului de pe albia fluviului Canadian era mocirloasă şi de pe acoperişurile şi frontoanele caselor alăturate picura apa de ploaie, necontenit.

Tascosa îmi făcu impresia unui oraş adormit, mai mult chiar a unui oraş mort. Era o vreme care-i ţinea pe locuitori în casele lor, vorba aceea, neîndrăznind să scoată nici câinele din casă. Totul părea mohorât şi cenuşiu. În faţa grădinilor sau pe marginea drumului erau vizibile bălării crescute în neorânduială. Ici şi colo, mai vedeam iţindu-se câte-un firicel de fum pe hornurile caselor. Începuse să se facă întuneric aşa că, la o fereastră sau alta de pe casele aliniate pe marginea şoselei începuseră să se aprindă luminile pâlpâitoare care vor deveni tot mai dese odată cu adâncirea întunericului.

Undeva în spatele caselor începu să latre un câine căruia curând i se alătură un altul, ca până la urmă să se audă şi plânsetul răzleţ al unui copil. Oraşul îmi făcuse deja o

impresie sărăcăcioasă şi lipsită de speranţă.

Am pătruns în curtea grajdului de închiriat, am ocolit partea noroioasă şi am descălecat în faţa porţii propriu-zise a grajdului. În interiorul acestuia pâlpâia lumina unei lanterne. Mă întâmpină căldura din interior amestecată cu mirosul de balegă de cal, fân şi paie. Caii începuseră să fornăie şi să dea din copite în timp ce dinspre boxele staulului ieşi un om cu o găleată în mână. Acesta se opri începu să se zgâiască la mine după care mă recunoscu în sfârşit.

─ Ah, marshall, exclamă el. Vii poate din cauza scrisorii pe care ajutorul de şerif a trimis-o în capitala districtului, la judecătorie?

Aşadar Cuck mă recunoscuse. La urma urmei doar nu eram de prima oară în Tascosa.

Mi-am luat pălăria de pe cap am agăţat-o de unul din coburii şeii şi am răspuns:

─ De aceea sunt aici.

După asta mi-am tras şi pelerina de ploaie peste cap.

─ Am crezut că voi întâlni pe străzile oraşului vreo patrulă înarmată, am spus după ce mi-am aruncat pelerina udă pe unul din pereţii boxei să se usuce. De la vizitiul poştalionului am aflat că un alt om a fost linşat şi că s-au organizat de către ajutorul de şerif, patrule înarmate pe străzile oraşului.

Chuck îşi strânse buzele preţ de câteva secunde înainte de a răspunde:

─ Da, Greg Anderson, neguţătorul de nutreţ a fost găsit spânzurat azi de dimineaţă de creanga unui stejar bătrân de la marginea de nord a oraşului. Părerea mea este că cine mi-a executat şeful şi pe acest negustor Anderson, încă nu şi-a terminat treaba.

─ Poţi să-mi explici puţin mai în detaliu?

Chuck ridică din umeri, se scărpină în bărbie înainte de-a spune:

─ Ucigaşul a lipit notiţe pe corpurile victimelor. Pentru Baxter stătea scris că este numărul 1, şi că nu era decât începutul, iar pe trupul lui Anderson că era deja numărul 2. Probabil că are o listă un fel de listă neagră, un număr 3 poate 4 şi aşa mai departe. Ceea ce este cert este că în oraş domneşte frica şi asta s-a răspândit ca o epidemie.

─ Seamănă cu un act de răzbunare, am reflectat eu cu voce

tare. Există oare aici în Tascosa vreun cetăţean care are vreun motiv să terorizeze întreg oraşul şi să se răzbune pe locuitorii săi?

Chuck părea pierdut în reverie. Începu să se foiască de colo până colo, îşi pipăi buza inferioară fără a ridica privirea către mine; acest comportament mi se păru deodată foarte ciudat apoi începu să vorbească fără a mai aştepta un alt imbold venit din partea mea.

– Azi de dimineaţă Hayes a rechemat patrula mobilă. A fost de părere că ucigaşul se va feri să mai comită vreo crimă dacă cetăţenii vor fi păziţi de vreo două duzini de oameni înarmaţi. Acum aceşti oameni înarmaţi pândesc undeva ascunşi. Şi dacă cineva ar încerca la noapte să pătrundă în oraş pe furiş, ca să mai pună unuia ştreangul de gât, atunci…

Chuck se opri şi pocni din degete sugerându-mi ce se va întâmpla. Îmi era clar că vor lăsa totul în seama mea, fiindcă oamenii mă cunoşteau în oraş. Sigur că mulţi îşi puneau nădejdea în ajutorul meu, dar mă încerca un sentiment ciudat când mă gândeam că voi străbate călare Main Street, în timpul acesta trecând printre ţevile armelor atâtor oameni nervoşi din acest oraş.

– O.K.! am mârâit eu. Patrula aceea de oameni înarmaţi va împiedica probabil alte acte de linşaj. Cu toate astea va trebui să aflăm cine este responsabil de uciderea lui Ben Baxter şi Greg Anderson. Atunci Chuck te rog ocupă-te de calul meu. Eu voi rămâne probabil câteva zile în oraş.

Am luat pe umeri coburii şeii, şi carabina Winchester din apărătoare. Înainte de-a merge să-mi închiriez o cameră la hotel voiam să stau de vorbă cu ajutorul de şerif, Matt Hayes. Ploaia mă lovi cu rafalele ei în faţă, în timp ce un vânt rece bătea printre case.

Picioarele mi se cufundau aproape până la glezne în noroi dar cu toate astea am luat-o în zig-zag de-a lungul străzii principale către biroul şerifului. Din dosul ferestrelor luminate am putut zări siluetele unor oameni care se trudeau să privească afară.

În biroul şerifului ardea lumina. Am bătut la uşă şi am intrat fără a mai aştepta ca cineva să mă invite. Omul responsabil de liniştea urbei stătea în dosul biroului său uitându-se în gura ţevii unei arme din marca Greener.

Faţa acestuia era parcă sculptată în granit. Lumina palǎ îmi permitea doar să-i văd întunecate liniile, ridurile, adânciturile trăsăturilor feţei. Când mă recunoscu lăsă să-i cadă arma cu ţeava retezată, chipul său se mai destinse puţin, şi mi s-a părut că răsuflă oarecum uşurat.

– Scuză-mă marshall. Deocamdată ai venit în Tascosa dar să ştii că oamenii sunt cu nervii la pământ. Ai venit desigur ca urmare a scrisorii mele.

În timp ce vorbea mă invită cu un gest larg să iau loc pe un scaun plasat în faţa biroului. M-am lăsat jos.

– Ai dreptate *deputy* (ajutor de şerif). Am plecat azi dimineaţă călare după ce judecătorul m-a pus în temă. De la vizitiul poştalionului cu care m-am întâlnit pe drum am aflat de cea de-a doua crimă.

– E vorba de Greg Anderson, negustorul de nutreţuri. Nimeni n-a auzit sau văzut ceva. Pe soţia sa au legat-o şi încătuşat-o înainte de a-l scoate pe Greg din casă. Am găsit-o pe jumătate sufocată în dormitorul lor.

– Arată de parcă ambele victime au suportat un act de răzbunare, *deputy!* am spus eu pe-un ton convins neslăbindu-l pe reprezentantul local al legii din privire.

Colţul gurii omului începuse să tresară, îmi evită privirea, iar reacţia sa de-acum nu mi se păru mai puţin ciudată decât a grăjdarului, în momentul când l-am întrebat dacă avea cineva în oraş vreun motiv să acţioneze atât de brutal şi lipsit de scrupule.

– Nu-mi pot face nici o idee, se mărgini să spună Hayes, după care se ridică de la locul său, se apropie de fereastră, privind afară în întuneric. De fapt nici nu mai are mare importanţă marshall. Am mobilizat mai mult de două duzini de oameni înarmaţi şi de-abia aşteptăm ca ucigaşul să mai încerce a treia oară. Atunci i-a sunat şi acestuia ceasul.

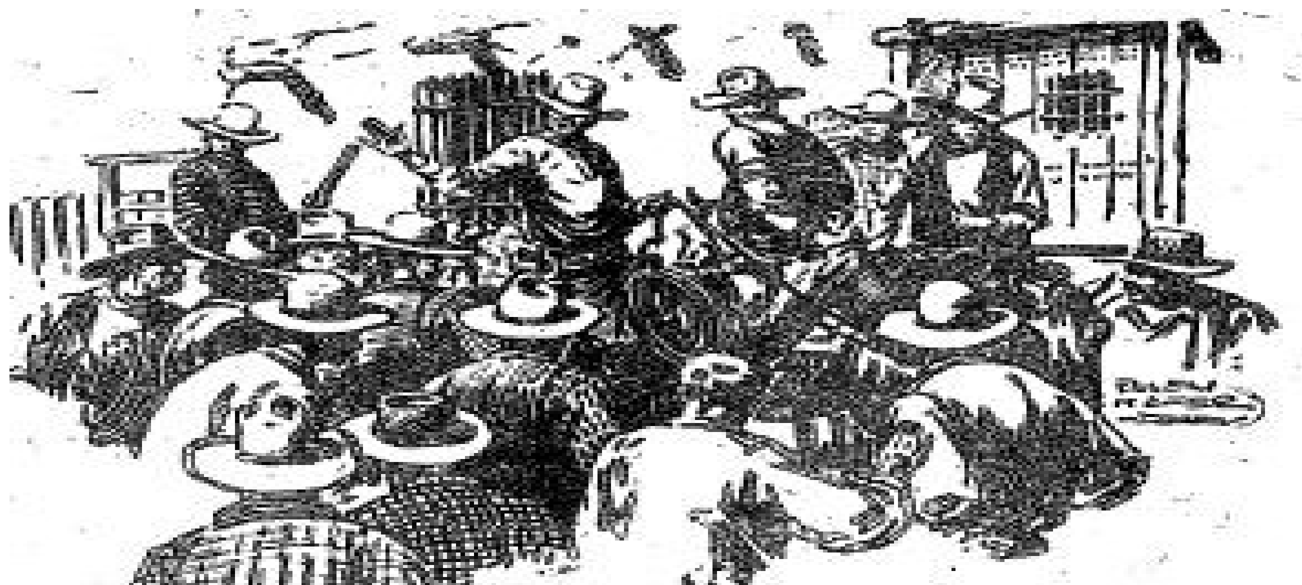
– Şi nimeni nu va afla pe urmă de ce au fost linşaţi Baxter şi Anderson, am precizat eu.

Deputy-sheriff se mărgini să strângă din buze dar nu spuse nimic. Mâinile sale şi le încrucişase la spate, doar degetele îi mai rămăseseră mobile. Eram convins că-mi tăinuia ceva foarte important.

– Poate că se vrea lucrul ăsta, am spus eu.

– Ce lucru?

– Ca ucigaşul celor doi să fie redus la tăcere. Mie mi se pare *deputy* că ceva miroase foarte urât în toată chestiunea asta. Te pot asigura însă că voi face tot ce ţine de mine să aflu, despre ce este vorba.

Capitolul III

ÎN DIMINEAŢA ZILEI URMĂTOARE, am plecat s-o vizitez pe văduva lui Greg Anderson. Femeia avea doar 45 de ani dar cu siguranţă că arăta cu cinci ani mai în vârstă. Moartea soţului ei o marcase profund. Ochii săi erau roşii de plâns, îşi pierduseră strălucirea şi se mişca de parcă ar fi fost dusă de pe acest pământ. Moira Anderson mă pofti în sufragerie, oferindu-mi un scaun în timp ce ea se aşeză într-un fotoliu de pluş plasat în faţa mesei.

– A fost... a fost îngrozitor! bâlbâiră buzele femeii. Deodată au apărut trei oameni mascaţi în dormitorul nostru şi ne-au ameninţat cu revolverele lor. L-au scos pe soţul meu din pat iar pe mine m-au legat şi mi-au vârât un căluş în gură. După asta l-au scos pe Greg afară din casă, după ce şi pe el l-au legat şi încăluşat. Am crezut că o să înnebunesc.

Moira Anderson îşi duse din nou mâinile la faţă începând să plângă. Umerii îi tremurau şi sughiţurile ei m-au emoţionat. În definitiv, trecuse prin ceva groaznic. Cu toate astea nu-mi puteam permite să plec fără a căpăta răspuns la câteva întrebări. Am întrebat-o dacă se simţea suficient de capabilă să facă faţă, şi am primit un răspuns afirmativ. Mâinile i se desprinseră de pe faţă, în timp ce lacrimile continuau să i se prelingă de pe obrajii scofâlciţi. Doar mâinile îi mai tremurau

la intermitenţe.

– Puteţi să-mi descrieţi oamenii care v-au intrat în casă? a fost prima întrebare. Cât de înalţi erau, culoarea părului, dacă erau zvelţi, cum erau îmbrăcaţi?

– Aveau acoperite feţele cu batiste, murmură femeia.

– Asta aţi mai spus-o. Aş vrea să ştiu în plus orice amănunt cu privire la restul înfăţişării acestor oameni.

Moira Anderson reflectă puţin înainte de-a răspunde:

– Cred că erau înalţi şi zvelţi. Totul s-a petrecut atât de repede încât nici nu am mai avut răgazul să gândesc. Nu vorbeau între ei. Unul dintre aceştia cred că avea părul negru. Ceilalţi…

– Deci, ceilalţi?

Se întrerupse brusc şi-şi duse mâna rapid la ochi.

– Despre ceilalţi n-aş putea spune nimic, marshall.

– Era cineva care voia să se răzbune pe soţul dumneavoastră? am continuat eu. Au nedreptăţit, sau tratat rău, dânsul, Ben Baxter şi poate alţi cetăţeni ai oraşului pe cineva care acum ar putea căuta să se răzbune?

Moira Anderson îşi îndreptase privirea înspre podea în timp ce vorbeam. Vedeam de pe faţa ei că ceva se petrece, în orice caz afişa nesiguranţă, şi deodată îşi mişcă buzele de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi se decise să n-o facă, scutură numai capul spunând:

– Nu am nici o idee.

Mă îndoiam foarte tare că tocmai aşa stau lucrurile. De aceea i-am spus:

– Mai gândiţi-vă, am somat-o eu pe un ton ferm.

Cu privirea am căutat să pun presiune pe această fiinţă fragilă. Moira Anderson se mărgini să-şi muşte partea de jos a buzelor, fără a scoate nici un cuvânt. Şi iarăşi privirea sa nesigură îmi bătu la ochi ca şi degetele mâinilor pe care începu să şi le frământe.

– Vă rog să vorbiţi *madame,* am scrâşnit eu simţind-o că era foarte aproape de-a rupe tăcerea.

Deodată oftă, umerii i se îndreptară după care spuse:

– Au trecut şapte săptămâni marshall. În Tascosa au apărut doi oameni. Erau jucători de cărţi. Într-o sâmbătă seara unul dintre ei se aşezase la masă cu patru cetăţeni ai oraşului. Acesta câştigase, şi la un moment dat Dan Harden, croitorul,

îl acuză de înşelăciune. S-a ajuns la ceartă, după care Harden şi străinul au tras arma, împuşcându-se reciproc. Harden a murit. Jucătorul a fost atacat de către clienţii localului. L-au târât pe stradă după care l-au spânzurat de crengile unui stejar bătrân la marginea oraşului.

Vorbele astea erau destul de lămuritoare în ceea ce mă priveşte. Şi era suficient de clar. Locuitorii unui oraş întreg participaseră la acest linşaj, şi acum un răzbunător sângeros le prezenta nota da plată.

— Soţul dumneavoastră şi Ben Baxter, au luat şi ei parte la acest linşaj?

Moira Anderson îşi înclină capul, încuviinţând.

— Zile întregi după asta soţul meu a regretat, împreună cu ceilalţi de altfel, că a strigat după frânghie în acele momente. Din păcate lucrurile nu mai puteau fi schimbate.

— Cum se numea omul care a fost spânzurat?

— Scott Heflin.

— Dar aţi menţionat şi numele unui al doilea jucător de cărţi.

— Acesta a dispărut fără urmă din Tascosa, iar numele lui nu i-l cunosc.

Aflasem ceea ce am vrut să ştiu aşa că m-am ridicat în picioare.

— Vă mulţumesc foarte mult, madame. M-aţi ajutat foarte mult.

După ce am părăsit casa văduvei m-am îndreptat înspre biroul şerifului. Matt Hayes mă aştepta cu un amestec de nesiguranţă şi emoţie nerăbdătoare. Se duse şi se aşeză pe scaunul său din spatele biroului. Clipitul ochilor îmi arătă cât de nervos devenise.

— Am vorbit cu văduva, Moira Anderson, am spus, plasându-mă cât de aproape puteam de masa în dosul căruia se aşezase Hayes, atât de aproape încât şoldul meu ajunse să preseze marginea mesei.

Hayes slobozi aer pe nări şi ăsta a fost singurul răspuns pe care l-am primit la început pentru afirmaţia mea.

— Ai fost şi dumneata de faţă în momentul când Scott Heflin a fost spânzurat de stejarul ăla bătrân de la marginea oraşului?

Hayes tresări de parcă l-aş fi atins cu un fier roşu

trăsăturile feţei i se schimbară instantaneu, înghiţi de câteva ori de parcă ar fi fost sufocat înainte ca să scrâşnească:

– Dacă aş fi ştiut că Ben Baxter ar fi devenit victima răzbunării pentru acest jucător de cărţi josnic, nu aş fi convocat niciodată judecătoria districtului.

Mi-am proptit coatele pe masă şi am spus apăsat:

– Prin urmare crezi şi dumneata că ultimele acte de linşaj se datorează răzbunării datorat unui caz de linşaj anterior?

– La dracu', marshall, nu este aşa cum îţi închipui. Nu am avut nici cea mai mică şansă să pot împiedica linşajul jucătorului. Oamenii care au asistat la împuşcarea croitorului nu mai puteau fi ţinuţi în frâu. Cei mai mulţi erau beţi şi dezlănţuiţi. Ce aş fi putut face eu? M-ar fi călcat pur şi simplu în picioare.

– Aşadar nu ai încercat totuşi să-i împiedici, nu mi-am putut eu reprima sentimentul de dispreţ faţă de omul care trebuia să asigure respectarea legii în oraşul său.

– Păi aceştia m-ar fi, m-ar fi...

Ajutorul de şerif nu-şi mai termină propoziţia şi privi în altă parte.

– Steaua de pe vesta dumitale este o batjocură, Hayes, am scrâşnit eu. Şi nu este decât o chestiune de timp până ce şeriful comitatului o să ţi-o ceară, am continuat eu. Voi întocmi chiar azi un raport şi-l voi trimite la Vega.

Maxilarele lui Matt Hayes începură în macine în gol. Privirile i se aţintiră în gol, spre un punct imaginar de pe perete. Deodată se ridică în picioare, îşi apucă steluţa de tinichea şi-o smulse de la piept şi o aruncă pe măsuţa biroului.

– Da, marshall, am dat greş. Am dat greş de-o manieră impardonabilă. Mi-a fost frică, ăsta este adevărul. Mi-era frică de mulţimea dezlănţuită că voi sfârşi alături de Heflin spânzurat de copac. Erau parcă posedaţi, şi nu mai puteau fi stăpâniţi.

– Trebuia măcar să fii încercat Hayes, i-am explicat eu.

– Pentru a face asta am fost prea laş, se destăinui el. Acum suport consecinţele. Înainte de asta îţi voi spune nume, marshall, numele unora care strigau mai mult decât toţi susţinând metoda linşajului, uciderea lui Scott Heflin.

– Şi apoi ce vei face, Hayes?

— Voi încăleca şi voi pune cât de multe mile voi putea între mine şi Tascosa. Cred că acela care şi-a luat responsabilitatea de a-l răzbuna pe Scott Heflin, nu-mi va ierta faptul că nu am întreprins nimic. Şi de-aceea…

— Spune-mi atunci numele oamenilor, l-am rugat eu.

Capitolul IV

ERAM DEJA ÎN DRUM ÎNSPRE General Store (Magazinul Universal) când Matt Hayes ieşi de pe o ulicioară, călare, pentru a ajunge pe Main Street. Acesta galopa în direcţia sud.

– Hayes!

Vocea mea îi ajunse până la urmă la urechi. Acesta încercă să-şi oprească din mers calul şi privi întrebător înspre mine. La rândul meu am schimbat direcţia, am mers înspre el, oprindu-mă lângă calul acestuia după care i-am spus:

– Poate că nu este bine să părăseşti acum Tascosa, Hayes. Îmi pot închipui că cineva supraveghează tot ceea ce se întâmplă în oraşul ăsta. Poate că numele dumitale stă pe lista individului care face pe răzbunătorul.

Hayes, îşi umezi limba cu buzele când spuse:

– O să trag asupra oricărui care se apropie de mine şi-mi pare suspect. Chiar asupra lui Isus Christos…

– Totuşi mai gândeşte-te încă odată. Sunt cel puţin trei şi acolo în sălbăticie există o mie de posibilităţi pentru a te descotorosi de un om. Nu mi-ar plăcea deloc ca mâine dimineaţă să te găsesc spânzurat de vreun pom.

Hayes îşi miji ochii.

– O să mă descurc marshall. Chiar dacă în calitatea mea de ajutor de şerif am eşuat lamentabil, nu sunt atât de laş să nu

pot să mă apăr.

Hayes plezni cu palma patul armei pe care o purta sub apărătoare, o carabină, marca Winchester. Am ştiut că doar prin cuvinte Hayes nu putea fi convins. Am ridicat din umeri şi am spus:

– Fii cu ochii în patru, Hayes. Oamenii ăştia care fac acum furori în oraş sunt mortali, mai mortali decât veninul de şarpe. Şi nemiloşi.

– Ştiu să mă apăr, repetă Hayes, după care se roti în şea şi trase de dârlogi.

Calul se puse fornăind în mişcare. Am privit în urma lui Hayes şi am avut un simţământ neplăcut. Dar acesta era un om adult şi nu aveam dreptul de a-l împiedica să părăsească oraşul. Acesta nu mai privi în urmă. Îmi amintea cumva de un cavaler umilit căzut în dizgraţie şi care-şi alegea de bunăvoie exilul.

Puţin mai târziu am intrat în magazinul cu de toate, *General Store.* În dosul tejghelei, trona Max Faulkner, proprietarul. Acesta era un om în vârstă de vreo 50 de ani, avea părul cărunt, iar favoriţii îi avea lungi până aproape de bărbie, iar pe deasupra buzei de sus se exhiba o barbă deasă. Se uită fix la mine şi când se pierdu ecoul clopoţelului de la uşă mă întrebă cu o voce de bas:

– Arată de parcă Hayes ar fi părăsit în grabă oraşul. I s-a făcut frică? Nu mai este în stare să ţină în frâu evenimentele? Ai vorbit doar cu el marshall. Care-i motivul c-a tulit-o aşa deodată, din oraş?

– Doamna Anderson mi-a dat să înţeleg ce s-a petrecut aici cu şapte săptămâni în urmă, mister Faulkner. Ben Baxter şi Greg Anderson au fost foarte gălăgioşi când a fost vorba să i se petreacă laţul peste gâtul lui Scott Heflin. Hayes n-a intervenit. De la el am aflat şi numele altora care au fost foarte activi în această acţiune. Printre aceştia şi numele dumitale, Faulkner.

Proprietarul magazinului, începu să mestece în gol cu măselele. Luminiţele din ochii acestuia se aprinseră ca un semnal. Se mângâie cu degetele pe bărbie după care scrâşni printre dinţi:

– Heflin l-a împuşcat pe Dan Harden, după ce acesta l-a prins cum înşela la poker. A fost un ucigaş. Iar ucigaşii sunt

spânzuraţi în Texas. Aşa spune legea.

– Da, aşa scrie la lege, ucigaşii sunt spânzuraţi, sunt de acord cu asta. Dar numai după ce o sentinţă judecătorească pronunţă asta. Dumneata şi ceilalţi aţi luat legea în propriile mâini fiind deopotrivă judecători şi călăi. Asta a fost crimă, Faulkner, crimă comisă cu sânge rece, şi fără scrupule şi fiecare din cei responsabili va fi tras la răspundere.

Faulkner îşi repezi bărbia înainte, iar în ochii acestuia i se putea citi sfidarea.

– Înainte de-a te repezi asupra noastră marshall poate ar fi mai bine să-i găseşti pe indivizii care s-au năpustit în oraşul nostru ca nişte lupi în piele de oaie şi au deja pe conştiinţă uciderea brutală a doi dintre concitadinii noştri, cei mai respectabili.

– N-ai nici o grijă, asta am de gând s-o fac.

Faulkner mă măsură dispreţuitor din cap la picioare înainte de a-şi exprima părerea:

– Pe asta nu mă prea bazez eu, marshall.

După asta căută ceva sub tejghea şi când mâinile îi ieşiră din nou la iveală ţineau strâns o carabină Parker cu ţeava retezată.

– Animalele astea pot numai să vină. O să-i transform în carne tocată. Şi nu gândesc aşa numai eu, în Tascosa. Deja este mobilizată o miliţie cetăţenească de voluntari.

– Prin urmare aparţii acelei categorii de cetăţeni care se tem de răzbunarea necunoscutului, nu-i aşa?

Faulkner îşi strânse buzele după care îi ieşiră din gât cuvintele:

– Aşteptăm doar prilejul când aceşti bastarzi se vor ivi din nou în oraş, pentru a-l lua pe un altul dintre ai noştri. Nu avem nevoie de dumneata, marshall. A fost o prostie din partea lui Hayes că s-a adresat Curţii Districtuale a comitatului.

Faulkner îşi repuse arma din nou la locul ei, sub tejghea.

Am scos revolverul, i-am tras piedica şi i-am îndreptat ţeava asupra proprietarului magazinului. Părea că a căzut din cer atât de uluit îmi păruse. Mă privi neîncrezător cu gura căscată.

– Te arestez pentru uciderea lui Scott Heflin, Faulkner. Ridică mâinile în sus şi ieşi din magazin în direcţia biroului

şerifului. Te sfătuiesc…

– Te-a părăsit de tot judecata, izbuti să îngâne el după ce îşi mai veni puţin în fire. Doar nu vorbeşti serios marshall. Eu…

– Rar am vorbit mai serios decât acuma Faulkner, l-am întrerupt eu. Dumneata şi încă alţi trei care au fost cu deosebire activi la uciderea lui Heflin va trebui să răspundeţi în faţa unui tribunal din Amarillo. Şi acum vorbesc de Bud Bracy, Steve Dunn şi Bob Watson.

În ochii lui Faulkner scăpărară scântei de nebunie, iar muşchii feţei i se încordară:

– Dumneata… dumneata trebuie să fii nebun, îi ieşi până la urmă spontan de pe buze.

– Să mergem! am spus eu împrumutând vocii un timbru cât mai caustic şi oficial, cu putinţă.

Faulkner nu se mişcă de pe scaun, dar ochii săi continuau să mă fixeze cu duşmănie. În colţul gurii îi apăruse un rictus brutal iar mâinile ca şi cuprinse de crampe i se desfăceau şi închideau încontinuu.

– Nu-ţi voi mai spune şi a doua oară, l-am ameninţat eu. N-am nimic împotrivă dacă va trebui să te târăsc de păr până acolo.

– Asta nu vei reuşi să faci marshall! se agită el, iar omul părea să tragă aerul în piept cu disperarea celui care era pe punctul să se înece.

Se puse însă în mişcare, înconjură tejgheaua vânzătorului îşi ridică mâinile la nivelul umerilor şi păşi pe lângă mine înspre uşa prăvăliei. L-am urmat. Din nou răsună clopoţelul de la uşă în momentul când aceasta a fost deschisă. L-am dirijat pe lângă frontonul clădirii pentru a accede pe şosea. O voce aspră se auzi de undeva:

– Ce se întâmplă, Max?

Strigătul veni de undeva de pe partea opusă a lui Main Street. Doar apelul, fiindcă omul însuşi nu se arătă.

– Şeriful federal cunoaşte povestea cu Scott Heflin, strigă cel apelat. Pretinde c-a fost crimă şi de-aceea m-a arestat. Te va lua şi pe tine Bud, de asemenea şi pe Steve şi Bob. Are ideea nebună ne-a ne prezenta tribunalului din Amarillo, pentru complicitate la crimă.

– La toţi dracii cu povestea asta! Heflin a omorât pe unul

de a-i noştri, şi şi-a meritat moartea.

În ceea ce mă priveşte mi-am reprimat dorinţa de a-i răspunde.

– Să mergem mai departe Faulkner! i-am ordonat eu în schimb.

Cu toate astea nu mă simţeam deloc confortabil, gândindu-mă că Bud Bracy probabil că ţinea o armă pregătită pentru a trage, în mână. Oricând putea să i se ardă o siguranţă a raţiunii şi atunci…

– Ar trebui să-ţi cheltuieşti mai degrabă energia, încercând să-i prinzi pe ucigaşii lui Ben Baxter şi Greg Anderson, marshall! urlă la rândul său Bud Bracy.

Nu i-am răspuns în nici un fel. Oamenii îşi lipiseră între timp feţele în dosul ferestrelor până ce li se turtise nasul. Cel puţin aşa lăsa impresia dar frica îi ţintui în casele lor. Am ajuns nevătămaţi în biroul şerifului unde l-am plasat în dosul gratiilor pe noul venit.

– Prietenii mei nu vor sta nepăsători la toate astea marshall, mă ameninţă proprietarul magazinului din oraş. Cred că-ţi sapi cu asta propriul mormânt aici în Tascosa.

– Lasă asta în grija mea, Faulkner, i-am replicat eu rece după care am părăsit clădirea zăvorând uşa în urma mea. Cheia mi-am vârât-o în buzunar.

Capitolul V

AM PLECAT ÎNSPRE BUD BRACY, cu ideea de a-l aresta. Am ajuns nestânjenit în faţa casei sale şi am bătut cu pumnul în uşă. Am auzit cum sunetele se repercutară cu zgomote surde înăuntru. Deasupra mea se deschise o fereastră.

– Ce vrei? am auzit o voce de femeie.

Suna brutal şi total neprietenos.

– Vreau să vorbesc cu Bud Bracy şi m-am dat înapoi câţiva paşi întrucât între mine şi femeia de la geam era interpus acoperişul verandei.

După ce am făcut câţiva paşi pe trotuar am putut-o zări pe femeie la fereastră. Avea o vârstă undeva între 40 şi 50 de ani şi arăta ca dracu. Un păr lung, cărunt şi subţire îi atârna până pe umeri încadrându-i o faţă ridată.

– Bărbatul meu a părăsit locuinţa de 10 minute, îmi explică ea.

Deja mi se declanşase butonul de alarmă. Ştiam prea bine de ce îşi părăsise acesta locuinţa şi am simţit un fior rece urcându-mi-se între umeri. Fără a se mai osteni să-mi spună alte vorbe geamul a fost lăsat în jos şi femeia dispăru în casă. M-am uitat în jur. Biroul şerifului se găsea la vreo 50 de iarzi depărtare. Puteam doar să-mi imaginez că Bracy, Dunn şi Watson vor încerca să-şi elibereze prietenul din detenţie. Încordarea îmi cuprinse toate fibrele fiinţei. Simţeam aproape fizic, corporal, respiraţia de ură a întregului oraş. O adiere de vânt diavolească...

Am pornit în direcţia clădirii şerifului.

Mâna dreaptă mi-o ţineam sprijinită pe patul revolverului. În stânga ţineam carabina cu ţeava întinsă. Fiecare senzor de percepţie îmi era activat, şi eram pregătit să trag instantaneu la orice gest provocator. Atmosfera care mă înconjura era neobişnuită şi-mi profeţea pericolul. Un pericol iminent ceea ce-mi ascuţea toate simţurile. Când mai eram numai la 20 de paşi de clădirea oficiului am văzut apărând între două clădiri un om. Avea pălăria trasă adânc pe ochi astfel încât nu i-am putut vedea decât partea inferioară a feţei.

Acesta purta o barbă căruntă şi purta o armă gata pregătită pentru a trage, cu degetul pe cocoşul acesteia. Dinspre uliţa învecinată clădirii biroului şerifului apăru un al doilea om. Şi acesta avea arma pregătită. Dar unde rămânea cel de-al treilea om? Am aruncat o privire peste umăr. Acesta tocmai se desprinsese de zidul unei clădiri şi-şi aţintea Winchesterul asupra mea. Mă prinseseră în cleşte. Nu numai că erau mai mulţi dar fiecare din aceştia avea arma pregătită numai pentru a apăsa pe trăgaci în scopul de a mă umple de plumbi. Că aceştia vor porni atât de deschis împotriva mea nu mi-aş fi închipuit. Încrederea lor că oraşul va ţine secretă toată povestea asta, era neînchipuit de mare. Mi-am îndreptat umerii şi le-am strigat:

– Nu faceţi decât să înrăutăţiţi situaţia, oamenilor!

– N-o să ne lăsăm duşi ca nişte miei la tăiere de dumneata, marshall! am auzit grohăind pe unul dintre ei.

– Şi vreţi s-o împiedicaţi, înlăturându-mă din cale?

– Îţi propun un târg, marshall.

I-am recunoscut imediat vocea.

– Eşti Bud Bracy, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

Acesta era omul cu barba căruntă. Am primit un răspuns scurt.

– Da, eu sunt.

– Ce fel de târg?

– Vei uita de afacerea cu Scott Heflin şi te vei întoarce la Amarillo. Heflin n-a fost decât un trişor nenorocit şi un ucigaş pe deasupra, aşa că şi-a meritat moartea. Până la urmă ar fi avut aceeaşi soartă după ce l-ar fi condamnat juriul.

– Şi ce se va întâmpla cu răzbunătorul său? Va veni din nou

în oraşul vostru şi-i va lua unul după altul pe toţi cei vinovaţi de moartea lui.

— N-are decât să vină.

— Şi ce se va întâmpla dacă nu sunt de acord?

— În cazul ăsta vei duce cu dumneata secretul în mormânt, marshall.

— Vă imaginaţi cumva că aici în Tascosa o să puteţi păstra secretul morţii lui Heflin şi-al uciderii unui şerif federal? Vă închipuiţi că nu se va afla la Amarillo?

— În oraş, fiecare are un motiv întemeiat să păstreze tăcerea. Cu excepţia femeilor şi-a copiilor toată lumea a participat la linşaj, strigă Bracy. Dacă este vorba de-o vină aici, este o vină colectivă. Vrei să târăşti şaptezeci sau optzeci la sută din populaţia matură a oraşului, pe băncile tribunalului din Amarillo?

— Numai pe aceia care au participat activ la linşaj. Pe cel care a făcut rost de frânghie, pe cel care i-a legat mâinile victimei, şi pe cel care i-a petrecut frânghia în jurul gâtului. Mai departe va trebui tras la răspundere cel care a dat comanda şi cel care a mânat calul de sub Heflin. Ai dat dumneata comanda Bracy sau ce sarcină ţi-ai asumat pentru a-i răpi viaţa lui Scott Heflin?

— Este ultimul dumitale cuvânt?

— Da.

— La dracu, marshall, ne sileşti…

Mi-am smuls arma apucând-o în poziţie de tragere, şi am dat năvală înainte, auzind totodată şi detunăturile armelor celor trei potrivnici. Prin mişcarea mea neaşteptată am câştigat un moment de surpriză care mi-a permis să mă arunc la pământ, sub bordura şi gardul trotuarului. M-am rostogolit pe-o parte şi am reuşit să-mi proptesc Winchesterul la umăr. Am tras în fracţiunea de secundă următoare. Bud Bracy, se învârti pe jumătate în jurul axei ca un titirez, scoase un ţipăt de groază şi se prăbuşi în genunchi.

Steve Dunn şi Bob Watson, doar aceştia mai rămăseseră, se dădură deoparte, privindu-l cu ochii căscaţi de uimire pe Bracy, care-şi scăpase carabina şi-acum îşi dusese mâna la umărul rănit. De fapt aceştia nu erau cine ştie ce luptători, dar cu toate astea nu trebuiau desconsideraţi. Faptul că nu

mai aveau nimic de pierdut îi făceau periculoşi. M-am ridicat dintr-o smucitură de jos, şi am pornit ca mânat de furii înspre ei, de-a dreptul, de-a curmezişul străzii spre colţul de uliţă de unde apăruseră:

– De ce nu mai trageţi acum?

O armă trosni totuşi dar glontele rătăcit se pierdu undeva pe deasupra capului meu.

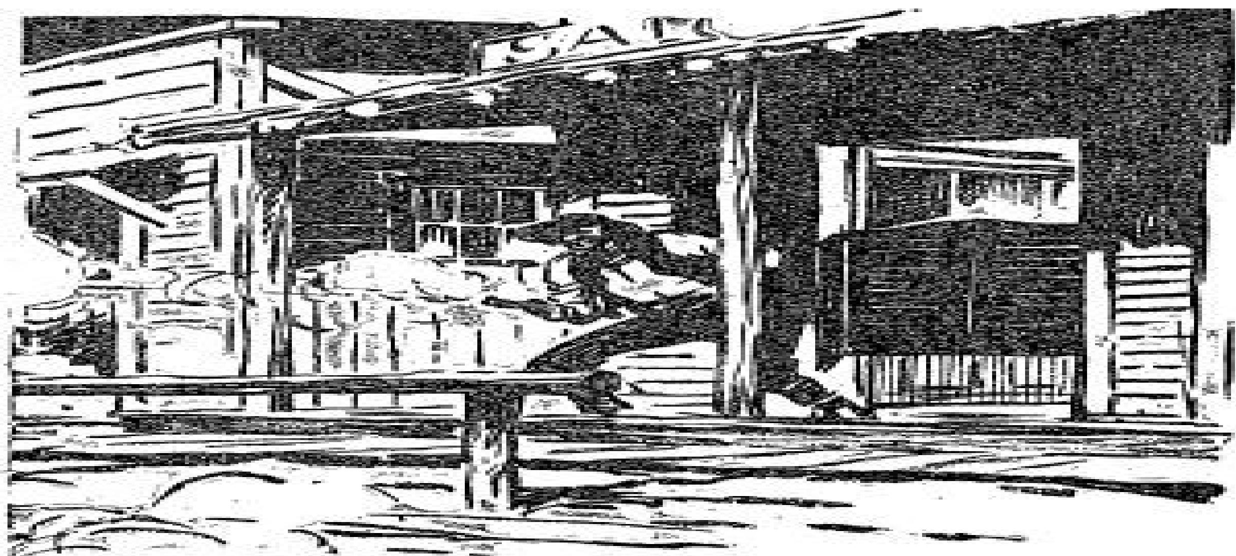
Din nou am făcut un salt lateral, apoi am alergat în zig-zag, şi când porni la repezeală al doilea glonte acesta îşi rată încă odată ţinta fiind tras prea în grabă şi fără calmul necesar ochirii. Când am ajuns pe uliţă eram în siguranţă. Inima îmi bătea năvalnic, iar plămânii aveau nevoie de aer, iar undeva aveam presentimentul că genunchii mei n-o să-mi poată susţine greutatea.

Eram plin de noroi iar umezeala mă pătrunse până la piele, dar nu-mi păsa câtuşi de puţin. Undeva pe stradă am auzit strigăte.

Mi-am încetinit tempo-ul întrucât salturile pe care le făcusem mă secătuiseră de energie, voiam să-mi recapăt respiraţia şi să-mi reîncarc „bateriile”.

Uliţa mergea paralel cu Main Street, printre case plasate de-o parte şi de alta. Am alergat până ce am dat de-un pasaj prin care am putut trece. M-am lipit apoi de zidul unei case privind prudent după colţ pentru a-mi da seama dacă adversarii mei părăsiseră Main Street. Nu ştiam dacă mă vânau în continuare.

Din cauza lui Bracy nu trebuia să-mi mai fac griji. Prin rana pe care o căpătase la umăr era scos deocamdată din luptă. Porneam totuşi de la presupunerea că Steve Dunn şi Bob Watson doreau să mă lichideze. În ceea ce mă priveşte eram hotărât să nu cedez şi să restabilesc ordinea şi liniştea în oraş.

Capitolul VI

M-AM TRAS ÎNDĂRĂT şi am alergat sub protecţia zidurilor caselor, grajdurilor pentru vite, a magaziilor şi şoproanelor pentru nutreţuri până la grajdul orăşenesc pentru închiriat animale. Chuck grăjdarul era ocupat să ascută cu o piatră ponce o coasă cu care obişnuia să secere iarbă proaspătă pentru cai. Chiar în mijloc pe culoar era aşezat butucul de bătut coasa, iar alături un ciocan greu. Chuck se descotorosi de coasă se întoarse înspre mine, zicându-mi:

– S-a răspândit în oraş vestea, marshall, că-i vei trage la răspundere pe toţi cei responsabili de execuţia lui Heflin. Ai arestat...?

– Vorbeşti despre o execuţie, l-am întrerupt eu. În ceea ce mă priveşte cred că este o crimă.

Chuck se eschivă.

– Te-ai gândit că stârneşti împotriva dumitale întreaga comunitate a oraşului, dacă nu-i vânezi pe cei responsabili de moartea lui Ben Baxter şi Greg Anderson, ci pe cei care i-au petrecut ştreangul în jurul gâtului unui trişor şi ucigaş? Am auzit împuşcături. Te vizau pe dumneata?

– Da. Bracy, Dunn şi Watson m-au aşteptat pe stradă.

– Atunci au fost şi morţi?

– Nu. Cred însă că Dunn şi Watson vor continua să mă vâneze. Pe Bracy l-am rănit în umăr şi deocamdată este indisponibil.

Grăjdarul se scărpină în bărbie.

– Poate că ar fi trebuit să-ţi spun adevărul marshall, ieri când mi-ai lăsat în îngrijire calul.

– Nu ar fi schimbat prea mult lucrurile Chuck. Am nevoie de o căruţă destul de încăpătoare pentru patru oameni. Se pare că se împrumută şi asemenea mijloace. În curte văd că mai sunt încă trei disponibile.

Chuck dădu numai din cap.

– Îmi pot imagina şi singur la ce îţi trebuie căruţa, marshall.

– Voi vorbi cu fierarul la borduri să ataşeze lanţuri care pot face corp solidar cu cătuşele. Dacă soseşte la dumneata fierarul nu-l împiedica să-şi facă meseria.

Chuck îşi ridică ambele mâini spunându-mi:

– N-am nimic de-a face cu problema asta. Când Scott Heflin a fost târât şi spânzurat de stejar eu dormeam somnul celor drepţi. Mă abţin să intru în astfel de încurcături. Bine, este în regulă, poţi să dispui de căruţă.

– Mulţumesc Chuck, am spus şi am părăsit grajdul.

Ajuns la poartă m-am uitat cu atenţie, şi când n-am zărit nimic suspect am ieşit afară. N-am făcut însă doi paşi când l-am văzut pitit după colţul unei case pe unul dintre adversarii mei. Acesta trase asupra mea, dar eu am avut prevederea de-a mă da cu o fracţiune de secundă la o parte, astfel încât n-am simţit decât mirosul ascuţit al prafului de puşcă. M-am lipit de zidul casei am îngenuncheat şi mi-am proptit arma la şold. Mai aveam un glonte în magazin. Am resimţit clar ricoşeul când detunătura se porni iar pe individul pe care l-am zărit pe partea cealaltă a străzii l-am văzut poticnindu-se.

Deodată se întoarse pe călcâie şi dispăru într-o uliţă alăturată care ducea în zona unor ţarcuri pentru vite, şoproane şi colibe de la marginea oraşului. Mi-am reîncărcat arma apoi m-am ridicat în picioare alergând cu capul aplecat pe marginea străzii, în urmărirea individului. În zona aceea se găsea şi fierăria. Îmi potcovisem de câteva ori calul când mai fusesem în Tascosa, aşa încât ştiam precis unde se află. Numele acestuia era Fred Billinger. Ceea ce îmi devenise clar până acuma era faptul că nici unul dintre locuitorii oraşului nu intervenise cu arma în mână în favoarea acelora care participaseră activ la linşaj, şi pe care intenţionam să-l

arestez.

Poarta fierăriei lui Billinger era deschisă. Numai că nu-l vedeam nici pe fierar şi nici pe vreunul dintre ajutoarele sale. Casa acestuia era lipită de atelierul său astfel încât am presupus că acesta se refugiase în casă în momentul când răsunaseră împuşcăturile. În cuptor se mai zăreau cărbunii pe jumătate aprinşi iar pe nicovală se găsea o potcoavă pe jumătate terminată alături de un baros. Am bătut la uşă şi deodată se auzi dinăuntru o voce joasă:

– Cine este acolo?

– U.S. MARSHALL, Bill Logan. Am o treabă pentru tine, Billinger. Deschide!

O broască uzată scârţâi în uşă, înainte ca aceasta să se deschidă. Billinger mă privea din interior cu un amestec de dezgust şi stupoare.

– Ascultă Billinger. Trebuie să transport patru arestaţi la Amarillo. Pentru acest scop mi-am împrumutat o căruţă. Ai misiunea de a monta lanţuri de marginile pereţilor acesteia care să se îmbine solidar cu cătuşele. Nu cred că trebuie să-ţi explic mai în de-amănunt cum trebuie să faci asta. Este vorba de opt asemenea lanţuri. Poţi să le termini astăzi?

Billinger înghiţi de câteva ori de parcă ar fi fost pe punctul să se înece.

– Dacă voi face asta o să mi se toarne smoală pe mine şi o să mi se dea foc, marshall, scrâşni el. Nu poţi să-mi ceri aşa ceva.

– Ba da Billinger, o pot face. Chuck ştie deja despre asta. Confecţionează numai dumneata lanţurile cu drugi de fier şi le leagă de bordurile căruţei. Socoteala cu manufactura şi preţul obiectelor o poţi trimite la Tribunalul Districtual.

– De ce nu poţi să laşi lucrurile aşa cum sunt, marshall? îi scăpă spontan de pe buze, fierarului.

– E vorba de crimă, iar eu reprezint legea. Mâine în zori va trebui să pornesc, Billinger, aşa că nu mai pierde rogu-te, vremea.

– O, la dracu…

– Erai şi dumneata de faţă atunci când Scott Heflin a fost spânzurat?

– Ei, da, numai că eu…

– Prin urmare ai fost de faţă.

– Bine, bine, marshall. O să pregătesc căruţa, astfel încât să-i poţi transporta pe prizonieri. Vreau să ştii că în ceea ce mă priveşte am fost cu totul pasiv în acea noapte păcătoasă.

– Vezi numai să-ţi îndeplineşti bine misiunea pe care ţi-am încredinţat-o, am spus, întorcându-mă pe călcâie şi părăsind curtea fierăriei.

Eram absolut sigur că deja eram aşteptat pe stradă. Am pariat totul pe o carte şi am ieşit pe poartă. Mai întâi am privit în dreapta apoi în stânga, dar Main Street se-ntindea ca părăsită în faţa mea. Noroiul strălucea cumva întunecat, se făcuseră băltoace, iar o pală de vânt adia încetişor. Nu se întâmplă nimic. Am adulmecat întocmai unei fiare încolţite; nervii îmi erau întinşi la maximum. Percepeam aproape fizic pericolul care mă putea pândi din toate colţurile.

Atmosfera încărcată de pericole potenţiale ale oraşului Tascosa, se pogorâse pe deplin şi asupra mea. Era pulsul iminent al morţii. În cele din urmă m-am îndreptat în direcţia clădirii biroului şerifului. Închisesem uşa şi cheia o vârâsem în fundul buzunarului meu. Pentru a-l elibera pe Max Faulkner trebuia să fie pus în funcţie un fierăstrău electric. Mi-am continuat drumul, ţinându-mi arma strâns lângă mine, pregătită. Eram foarte concentrat, şi tocmai de-aceea nu-mi scăpă o mişcare uşoară pe unul dintre acoperişurile clădirilor înconjurătoare. Mi-am aţintit privirea sus la marginea acestuia unde am putut zări umerii şi capul unui om care sta cu bărbia lipită pe patul unei carabine Winchester aţintită asupra capului meu.

Am tras instantaneu punându-mă în mişcare în aceeaşi fracţiune de secundă.

Aproape concomitent a răsunat şi împuşcătura omului de pe acoperiş. Fiindcă mă mişcasem şi el nu reacţionase suficient de repede, glontele său mă rată. Am tras din nou. Silueta dispăru în spatele faţadei, dar imediat dup-aceea am auzit clar bufnitura unui corp. Nu m-am oprit ci mereu cu capul aplecat am luat-o înspre oficiu, constatând că uşa nu fusese în nici un fel atinsă. Am deschis-o, am intrat înăuntru, respirând uşurat. M-am întâmpinat mirosul de ceară a podelei, precum şi ticăitul orniciului agăţat de perete. Am zăvorât uşa, şi m-am uitat pe fereastră având grijă să rămân mascat de perete. Oraşul părea să fii încremenit. Probabil că

acum oamenii îşi dăduseră în sfârşit seama că afacerea aceea cu linşajul nu fusese deloc o idee bună. Am păşit în zona celulelor. Faulkner zăcea alungit. Acum se ridică în picioare, se apropie de gratii pe care le cuprinse cu degetele mârâind:

– Până acum ai avut noroc, Logan. Dar la un moment dat norocul te va părăsi, şi atunci…

– N-ar trebui să te bucuri prematur, i-am replicat eu rece. Bracy, Dunn şi Watson şi-au încercat şi ei norocul până acum cu mine, dar fără succes. Restul oraşului s-a lămurit deja şi nimeni nu mai vrea să intervină în favoarea voastră. Bracy a primit un glonte în umăr, altul are şoldul zdrobit. Ce s-a ales de-al treilea care a tras asupra mea de pe acoperiş, nu ştiu, dar pot să-mi închipui. L-am auzit pur şi simplu căzând. Probabil că este mort.

Ura îi invadă lui Faulkner deodată trăsăturile în timp ce ochii păreau să-l arunce scântei, când spuse:

– De te-ar înghiţi iadul, Logan!

Capitolul VII

MI-AM POTRIVIT UN SCAUN la fereastră şi am privit afară, în stradă. Între timp norii se retrăseseră puţin câte puţin iar pe porţiuni largi de pe boltă apăruse culoarea albastră.

Câteodată nimerea chiar câte-o rază de soare pe pământ. Bud Bracy şi oamenii săi nu se mai arătară. Presupuneam că se retrăseseră în casele lor „lingându-şi” rănile. Nici un om nu se zărea pe stradă. Chiar şi vântul încetase să mai bată şi era de parcă întreaga natură îşi îngăduise o pauză pentru respiraţie. De fapt era liniştea de dinaintea furtunii. Treptat mi-am pierdut răbdarea şi mi-am înşfăcat din nou arma hotărât să închei socotelile cât mai repede. Am părăsit oficiul şi am închis uşa. Ţinta mea era casa lui Bud Bracy.

Doamna Bracy îmi deschise uşa şi mă privi duşmănos. N-am mai şovăit, am dat-o deoparte şi am păşit pe coridor.

– Bărbatul meu nu este aici, scrâşni ea, isteric.

M-am aplecat puţin înainte şi m-am uitat să văd unde e uşa. Bud Bracy era aşezat pe sofa. Am păşit în faţă cu arma la oblânc aţintită asupra lui.

– Puteai s-o rezolvi mai uşor, Bracy, am spus eu.

Acesta îşi întoarse ochii înceţoşaţi de febră, înspre mine, faţa îi era albă ca ceara, iar pe fruntea sa se adunaseră perle de sudoare. Mrs. Bracy păşi lângă mine adresându-mi-se pe-un ton cavernos.

– Lasă-mi soţul în pace. A pierdut prea mult sânge. Glontele dumitale i-a zdrobit umărul. Aproape a înnebunit de durere.

– Asta i se datorează în primul rând lui însuşi, am replicat eu. Mister Bracy, ridică-te. Te arestez în numele legii pentru uciderea lui Scott Heflin. Câţiva paşi până la celula din biroul şerifului o să-i poţi face. Apoi voi chema doctorul să te consulte.

– Asta n-o s-o permit, mă repezi femeia. Bărbatul meu este pe jumătate mort iar dumneata îi ordoni…

– Ştiu cum să mă îngrijesc de-o rană provocată de glonte, *madame.* Rana de la umeri este într-adevăr foarte dureroasă dar nu-l va împiedica să meargă, câţiva paşi. Mai rău decât

să zacă aici nu poate fi. Sus Bracy. Oricum nu mă poţi împiedica să te iau cu mine.

Rănitul îşi dădu seama că eram neînduplecat, se ridică gemând şi-şi aruncă picioarele jos de pe sofa.

— Eşti un câine, un câine sângeros, Logan!

Se ridică anevoie în picioare se clătină puţin după care rămase totuşi în poziţie verticală.

— Să mergem! am comandat eu.

Atitudinea femeii se zdruncină şi ea începu să plângă.

— Vă rog marshall, omul meu nu a fost decât un intermediar. Doar numai atunci în momentul când toţi au strigat să se aducă o frânghie pentru acel trişor, s-a alăturat şi el celorlalţi. N-a fost suficient pedepsit cu umărul său zdrobit?

— Nu este exact nota de plată pentru ce a înfăptuit, am lămurit-o eu. Rana a primit-o doar în momentul când s-a opus cu arma arestării. De asemenea şi participarea sa la acest linşaj trebuie să aibă o consecinţă.

În acel moment Bracy, se apucă să caute sub pernă unde se rezemase până acum cu capul. În următoarea fracţiune de secundă mâna sa ţâşni cu un revolver la iveală. Am reacţionat instantaneu. Dintr-o săritură am fost lângă el şi i-am zburat arma din mână. Nu mai ajunsese să îndrepte arma înspre mine şi să apese pe cocoş. Cu un zgomot înăbușit ieşit de pe buze Bracy se prăbuşi din nou pe sofa, în timp ce revolverul îi alunecase din mână.

M-am aplecat repede după arma cu 6 cartuşe am ridicat-o şi mi-am pus-o în buzunarul pantalonilor. Făcând asta nu am scăpat-o pe doamna Bracy din ochi. Aceasta împietrise ca o coloană de marmură. Buzele sale prinseră să tremure iar vena jugulară de la gât începu să-i pulseze într-un ritm sălbatic.

După ce i-am legat mâinile lui Bracy, am aşteptat. După câteva clipe pleoapele sale prinseră să tremure, omul deschise ochii şi mă privi cu o mutră tâmpă ca şi cum nu ar fi înţeles nimic. Până la urmă păru să-şi fi recăpătat memoria întrucât şuieră:

— Ar fi trebuit să te împuşc când ai sosit ieri în oraş şi ai trecut călare pe lângă casa mea, târâtură mizerabilă de stea de şerif ce eşti. Fie blestemat şi Matt Hayes care n-a avut ce

face şi-a înştiinţat Curtea Districtuală.

– În fine, ai scăpat ocazia asta.

După ce-şi termină ce avea de spus l-am ridicat în picioare de pe sofa. Fireşte că am avut grijă să-i cruţ pe cât era posibil, umărul rănit. În afară de asta nu aveam nici un motiv să umblu cu mănuşi cu el, deşi gemea în continuare şi se strâmba de durere. Am ignorat toate astea.

– Să mergem! Daţi-vă la o parte, *madame,* am spus.

Ca trasă pe sfoară aidoma unei marionete femeia se dădu la o parte. Părea deznădăjduită, iar puterea sa de înţelegere o părăsise. L-am împins pe Bud Bracy în faţa mea, până ce l-am scos din casă iar mai apoi pe stradă în direcţia biroului şerifului. Nimeni nu încercă să mă împiedice intervenind pentru Bracy. După ce l-am depus într-o celulă, am ieşit din clădire îndreptându-mă înspre casa doctorului. Doctorul însuşi îmi deschise uşa.

I-am spus direct că Bud Bracy este în temniţă şi că are nevoie de îngrijiri medicale. Doctorul dădu numai din cap şi arătă cu degetele peste umăr.

– Înăuntru este Steve Dunn, îmi şopti el. Şoldul său…

Am păşit alături de doctor în casă, iar acesta îmi arătă una dintre uşile aliniate pe culoar, şi o deschise. Un om era întins pe pat, iar pe şoldul piciorului drept purta un bandaj gros. Doctorul tăiase puţin din stofa care-i îmbrăca piciorul drept, iar partea tăiată stătea pe un scaun sub care îi erau aliniaţi şi bocancii. Spaima i se zugrăvi numaidecât în ochi când mă văzu. Instinctiv îşi ridică partea din faţă a corpului, un ţipăt îi ieşi de pe buze, iar printre dinţii întredeschişi se auzi până şi aerul pe care-l trăsese ca să respire.

– Steve Dunn? am întrebat eu de circumstanţă.

Acesta înclină doar capul. Coardele sonore părură deodată să nu-i mai funcţioneze.

– Glontele dumitale i-a sfărâmat şoldul. Este o minune că a putut ajunge până la mine. A trebui ca să-l tai în zona piciorului…

– O să-l iau mâine dis-de-dimineaţă ca, împreună cu Faulkner şi Bracy să-i pot transporta la Amarillo. Pentru transport o să mă folosesc de-o căruţă. Cele 40 de mile până la Amarillo, o să le suporte chiar cu piciorul împuşcat.

Doctorul păru sceptic, dar ridică numai din umeri. Mi-am

luat cătuşele din buzunarul vestei şi i-am legat mâna dreaptă a lui Steve Dunn de capătul de fier al patului de campanie pe care stătea, după care am părăsit locuinţa doctorului. M-am îndreptat înspre casa de pe al cărui acoperiş căzuse Bob Watson. Era doar partea din faţă, însă în spate se găsea o clădire cu un acoperiş la un nivel mai jos. Marginea acestui nou acoperiş era plasat la o înălţime de trei iarzi deasupra capului meu. Am urcat pe un vehicul de transportat nutreţ, care era rezemat de peretele clădirii.

Watson zăcea cu ambele braţe desfăcute pe acoperiş. Carabina sa era lângă el. M-am căţărat sus şi m-am aplecat asupra siluetei nemişcate. Ochii pe jumătate deschişi priveau undeva în tăriile cerului. În ochii săi am citit goliciunea absolută a morţii. Cămaşa de la piept al lui Watson era complet îmbibată de sânge. După ce am ajuns jos, m-am îndreptat înspre grajdul cu animale de închiriat.

― A fost deja fierarul aici? l-am întrebat pe Chuck.

― Nu, a venit răspunsul.

I-am descris lui Chuck casa pe al cărui acoperiş zăcea mort, Bob Watson. Chuck îmi promise să-i dea de ştire groparului. De acolo m-am deplasat la atelierul fierarului. Încă de departe am auzit loviturile de baros ale acestuia. Când am pătruns în atelier am văzut cum meşterul Billinger prinsese cu ajutorul unui cleşte o bucată de fier înroşită şi-o aşezase pe nicovală. Ajutorul acestuia se trudea să menţină focul viu în micul furnal, în care mai erau etalaţi alţi drugi de fier. Fierarul bătu de câteva ori cu barosul fierul înroşit, după care îl stinse într-o găleată cu apă din apropiere. Vaporii de apă se ridicară imediat şuierând din găleată producând un fel de ceaţă. Când mă zări lăsă deoparte barosul să cadă pe nicovală, mormăind:

― După cum se vede muncesc marshall. Mai întâi de toate trebuie pregătiţi drugii corespunzători de fier.

― Foarte bine, am spus eu. Nu-mi trebuie decât şase lanţuri. Vezi ca până mâine dimineaţă să fie totul gata.

El se uită întrebător la mine.

― Bob Watson este mort, i-am răspuns eu astfel întrebării sale mute.

― Sfinte Sisoe! lăsă să-i scape omului.

― A fost greşeala lui să încerce să omoare un U.S.

MARSHALL, l-am lămurit eu după care am dus arătătorul la marginea pălăriei mele *stetson,* şi am părăsit fierăria.

Capitolul VIII

ÎN DIMINEAŢA ZILEI URMĂTOARE, de-abia se iţise soarele la orizont că am tras căruţa şi calul în curte. Chuck înhămase doi cai la căruţă. În aceasta presărase destule paie cât să o căptuşească cum putuse mai bine. Patrupedul mi-l legasem de marginea vehiculului. Când m-am oprit în faţa clădirii biroului şerifului oraşului locuitorii urbei ieşiseră deja cu toţii în stradă. Murmure şi şoapte dezlânate se auzeau pe ici pe colo. Am intrat în birou şi i-am scos afară pe cei doi prizonieri. Deodată dinspre stradă se auzi un ţipăt puternic. Cineva căuta să aţâţe spiritele oamenilor. În timp ce-i dirijam pe Faulkner şi Bracy înspre căruţă cineva urlă:

– În timp ce tu n-ai găsit altceva mai bun de făcut decât să împuşti şi să-i arestezi pe cetăţenii onorabili ai oraşului nostru, călăul l-a capturat şi pe Matt Hayes, marshall. Acesta zace mort spânzurat de creanga unui stejar. Dumnezeule, când va înceta această nebunie?

Am rămas stupefiat. Vestea m-a făcut să-mi schimb planurile rapid. I-am readus pe Faulkner şi Bracy îndărăt în celulele lor după care am plecat în fugă din oficiu în partea de nord a oraşului. Oamenii care se adunaseră înainte înaintea clădirii unde erau deţinuţi cei doi prizonieri făcuseră acum un semicerc în jurul arborelui. Mi-am croit drum prin mulţimea care se dădu la o parte astfel încât am putut avea o

bună perspectivă asupra siluetei şleampete care spânzura de-o funie legată la capătul unei crengi solide a stejarului.

Era Matt Hayes care purtase steaua de ajutor de şerif până acum în Tascosa. Mâinile sale erau legate la spate, în gură avea un căluş. Pe pieptii vestei sale era lipită o bucată de hârtie pe care stătea scris:

El a permis crima.

Eram zguduit. Cum puteam eu să împiedic această nouă crimă? Doar îl sfătuisem în mod expres pe Hayes, să nu părăsească oraşul, numai că vorbele mele se pierduseră în vânt.

– Trei oameni morţi stau deja în contul călăului! urlă cineva. În plus şi Bob Watson este mort. Dumnezeule mare cine-i va urma? De ce nu faci nimic marshall? Caută-i pe asasini şi trage-i la răspundere. Dacă părăseşti Tascosa îi părăseşti şi pe cetăţenii acestuia.

– După câte ştiu eu, doar Bracy, Faulkner, Dunn şi Watson aveau de ce teme de răzbunarea călăului.

– Watson este mort! strigă cineva. Ceilalţi sunt prizonierii dumitale. Dacă pleci acum la Amarillo, bastardul care-i are pe conştiinţă pe Baxter, Anderson şi-acum Hayes se va dezlănţui asupra oraşului. Acesta nu se va lăsa împiedicat de nimeni şi nimic. La dracu marshall, acum pricep eu. Voiai să-i foloseşti ca momeală pe Faulkner, Bracy şi Dunn.

Am încuviinţat.

– Da, acest gând l-am avut. Cineva ţine sub observare Tascosa şi banda care şi-a făcut un scop din răzbunarea lui Scott Heflin va încerca să-mi răpească prizonierii.

– Sunt cel puţin trei! strigă un altul. Lor nu li te poţi împotrivi, marshall. Mergi cu ochii închişi înspre propria nenorocire. În plus cei trei prizonieri vor atârna mâine în zori de crengile acestui stejar.

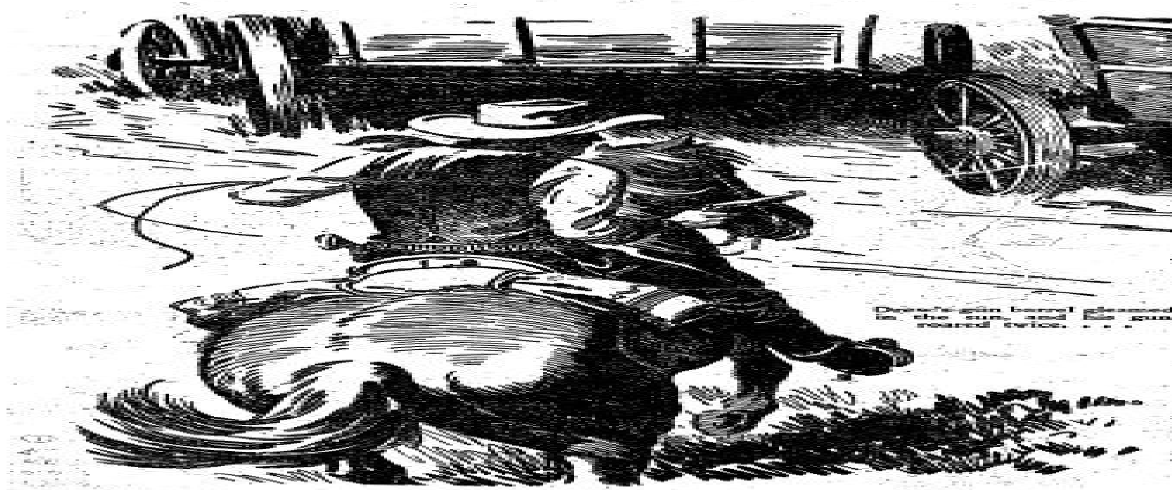
– Nu şi dacă oamenii din miliţia oraşului mă vor ajuta, am parat eu.

Priviri nedumerite începuseră să mă fixeze din toate părţile. Am lăsat privirile să colinde provocatoare peste capetele oamenilor.

Mulţi dintre oamenii pe care i-am privit se dădură încet la o

parte. Un şir întreg însă nu o făcu. Am luat cuvântul şi am strigat.

– Voi merge în *saloon*, oameni buni. Cine doreşte ca să-i punem odată un capăt blestemului acestuia să apară acolo. Acolo vom sta de vorbă despre ce vom face.

Capitolul IX

I-AM DIRIJAT PE MAX FAULKNER ŞI BUD BRACY AFARĂ din celule înspre căruţa pregătită. După ce i-am legat strâns de bordul căruţei am plecat la locuinţa doctorului.

Doctorul m-a ajutat să-l scot afară pe Steve Dunn să-l duc la căruţă şi să-l leg şi pe acesta întocmai ca pe ceilalţi doi. I-am mulţumit doctorului, m-am căţărat pe capră am luat în mână dârlogii, iar după ce i-am plesnit pe spate pe bidivii înşeuaţi la vehicul, acesta se urni cu un:

─ Hii…! energic.

Animalele se puseseră în mişcare iar roţile au început să se învârtă. Hurducăind şi scârţâind din toate încheieturile vehiculul meu înainta totuşi. Plecarea era supervizată din dosul ferestrelor. Pe alocuri se postaseră oameni pe marginea drumului sau pe terasele locuinţelor. Curând am lăsat Tascosa în urmă.

Eram foarte atent în stânga şi dreapta şi nu-mi puteam reprima sentimentul că eram expus ca o ţintă oarecare imobilă la un exerciţiu de tir. Încordat, cu toate fibrele vieţii mele am rămas însă netulburat pe capră. Eram sigur că războinicii lui Scott Heflin îmi pregătiseră undeva vreo ambuscadă. Asta stătea undeva în aer. Mirosea deja a moarte şi dezastru. Era atingerea ca de gheaţă a suflului morţii. În faţa mea urma un teren în pantă ascendentă. Şoseaua care deservea poştalionul se târa asemeni unui şarpe sinuos, printre dealuri şi înălţimile ţinutului. De ambele părţi se

întindea o zonă populată cu vegetaţie, în principal tufişuri, iar abia apoi în spatele acestora, venea câmpia.

Această regiune de câmpie vastă aparţinea ranchului Hackknife. Câteodată se zăreau în depărtare cirezi de vite. Înaintam doar încet fiindcă trebuia să ţin cont şi de starea răniţilor. În ciuda stratului gros de paie atenuant, aceştia erau zdruncinaţi serios la unele ocazii. Când am mai privit încă odată în spate, oraşul dispăruse după o ridicătură de pământ. Numai fumul care ieşea din hornuri îl mai puteam percepe cum se ridică în sus, şi care era mânat încet înspre răsărit, mai marca locul unde era plasat oraşul. Ţinutul în jurul meu părea ca şi mort. Cu toate astea aproape că adulmecam pericolul. Era ca o atingere corporală. Şi cu cât mă apropiam mai mult de zona dealurilor cu atât mai mult creştea în mine sentimentul de nelinişte. Puteau să mă mături de pe capră cu un singur glonte fără a mai apuca să schiţez nimic. Trebuia să mă consolez cu gândul că şi cei mai fioroşi criminali au un sentiment de reţinere atunci când vine vorba de-a ucide un reprezentant al legii. În ciuda acestui fapt gândul ăsta nu era nici pe departe atât de auto-liniştitor. Muşchii îmi erau încordaţi iar simţurile toate în alertă.

Cu toate astea îmi mânam vehiculul nestingherit înspre zona dealurilor. Pantele de ambele părţi erau abrupte, dar presărate cu arbuşti şi iarbă înaltă uneori până la mijloc. Din când în când apărea câte un bloc imens de stâncă, parcă pus acolo de-o mână gigantică. Era ca un joc de cărţi. Totul sau nimic! Într-un fel îmi jucam pielea. Cei trei oameni de pe fundul căruţei nici măcar nu bănuiau că-i foloseam ca momeală. Mă îndepărtasem poate cu o milă de oraş, când în faţa mea apăru un călăreţ după o colină.

Acesta îşi ţinea arma în zona şoldului şi ţeava îi era îndreptată înspre mine. Calul şi-l dirija numai cu ajutorul picioarelor. Când mi-am întors privirea înspre dreapta am văzut apărând de după vârful unei coline un al doilea călăreţ. Şi din stânga mea ieşi unul pe creastă, şi asta încă nu era totul. În spatele meu am văzut atunci când am aruncat o privire un al patrulea individ al quartetului. Am apucat dârlogii cailor şi i-am oprit din mers.

– Dumnezeule sfinte! l-am auzit exclamând pe Max Faulkner. Acesta este călăul cu ajutoarele sale. Suntem

terminaţi prieteni. Şi asta trebuie să i-o mulţumim acestui măgar nenorocit de marshall.

Cei doi călăreţi care veneau de pe ambele părţi se opriră, cu armele îndreptate înspre mine. Omul care-mi apăruse în faţă de prima dată se apropie până la 20 de paşi şi-mi strigă:

─ O să-mi livrezi pe asasinii fratelui meu ca pe o tavă de argint marshall.

─ Cine eşti dumneata?

─ Mă numesc James Heflin.

─ Aha. Ei bine Heflin. Cei trei oameni din căruţă au participat activ la linşajul fratelui dumitale, şi de-aceea vor trebui să răspundă în faţa tribunalului. Dar şi dumneata eşti un criminal Heflin. Ai poruncit să fie ucişi trei oameni, poate chiar dumneata le-ai petrecut frânghia în jurul gâtului. Dar asta nu are nici o importanţă. Ştii care este pedeapsa în statul Texas, pentru crimă.

─ Ar fi trebuit să te faci predicator marshall. Dar nu vreau să mai stau la palavre cu dumneata. Coboară de pe capră, încalecă-ţi mârţoaga şi şterge-o cât mai degrabă. Cei trei din căruţă vor răspunde numai în faţa unui singur om şi acesta sunt eu. Trebuie să te împaci cu asta marshall, altfel o să te împuşcăm şi pe dumneata.

─ Trebuie să faci ceva marshall! veni îndemnul scrâşnit de pe buzele lui Max Faulkner doar nu o să ne laşi în mâna acestor criminali. Nu uita că porţi steaua de şerif federal şi ai obligaţia…

─ Gura, Faulkner! i-am poruncit eu.

─ Mai aştept încă 5 secunde marshall, strigă James Heflin.

Avea cam 30 de ani cu o piele închisă la culoare. Chipul său era îngust şi marcant, iar bărbia largă îi trăda energie şi perseverenţă. În privirea omului am putut citi cât de rece şi fără scrupule putea fi. Cu acest om nu se putea trata, era ca o stâncă, de neclintit, şi mai înainte de toate brutal.

─ Timp irosit! am strigat eu şi am sărit de pe capră, apucându-mi cu o mână sigură carabina Winchester.

Armele indivizilor trosniră, iar gloanţele trecură pe deasupra locului de pe capră, părăsit de-acum. Caii începuseră să dea din copite şi să necheze. Cei trei prizonieri se culcaseră pe burtă în interiorul căruţei. M-am rostogolit sub vehicul şi am trimis o salvă în direcţia lui James Heflin.

Banditşii săriseră şi ei de pe caii lor adăpostindu-se după stâncile şi arbuştii prezenţi.

– Eşti un catâr încăpăţânat, marshall. Crezi cu adevărat că ai vrei şansă? Nu eşti decât un prost mizerabil.

De-abia îşi termină cuvintele când unul dintre ajutoarele sale strigă:

– Auzi James? Vin călăreţi. Trebuie să fie o hoardă întreagă.

Într-adevăr se percepeau zgomote care anunţau apropierea unei adevărate trupe de cavalerie. Triumfasem, iar capcana mea se închisese. Se apropiau în galop mai mult de două duzini de oameni venind din trei direcţii. Deodată larma crescu, pe măsură ce duduitul copitelor atâtor cai se făcu tot mai puternic auzit. Era ca o premoniţie a dezastrului şi morţii.

– Ne-au întins o cursă! urlă unul dintre bandiţi şi anume călăreţul care venise dinspre stânga.

L-am văzut cum apare din dreptul unei stânci fugind înspre calul pe care-l lăsase nu departe. Am ridicat arma la umăr, am ţintit scurt şi am tras. Banditul fu smuls de pe picioare, se rostogoli puţin de pe pantă şi pieri înghiţit de iarba înaltă şi din nou apărură mai mult decât două duzini de călăreţi din dreapta ieşind din zona colinelor. Fără să se oprească coborâră panta, după care pâlcul se desfăcu în două şi-acum intenţia lor îmi devenise cu desăvârşire clară. Voiau să-i înconjoare pe bandiţi şi să le cadă în spate.

Unul dintre aceştia începu să strige ceva, după care arma sa trosni urmat de detunătura armei camaradului său. Am văzut cum unul dintre cai se dădu de-a berbeleacul, dându-şi călăreţul peste cap. Acesta se rostogoli de câteva ori rămânând până la urmă nemişcat, pe una dintre părţi. Un cetăţean din Tascosa fu la rândul său smuls din şea. Acum deschiseră şi noii sosiţi focul. L-am văzut pe James Heflin trăgând necontenit din dreptul stâncii unde găsise adăpost. În următorul moment acesta se cabră ca atins de-un fulger, după care se prăbuşi la pământ. Ultimul bandit îşi căută salvarea prin fugă, dar fu culcat şi el la pământ de o salvă. Îi vrusesem pe bandiţi, pe cât posibil, vii. Dar acum domnea numai ura criminală. Nu încăpea milă sau cruţare. Când şi doi dintre cetăţenii din Tascosa au căzut la rândul lor, au fost uitaţi aşa cum au căzut, scăldaţi în sânge, aşa cum de altfel

convenisem. Cel de-al patrulea bandit îşi aruncă departe arma strigând din toţi rărunchii?

– Mă predau!

El ieşi cu mâinile ridicate.

– Nu trageţi! Eu...

Mai multe gloanţe îl făcură să se întoarcă în jurul propriei sale axe, după care căzu mort la pământ. Am simţit crampe în stomac. Armele şi-au încetat cadenţa iar praful de puşcă se ridică în aer unde se împrăştie uşor. Un nechezat puternic se făcu acum auzit tulburând tăcerea şi parcă răsună şi mai înspăimântător decât zgomotul de luptă de dinainte.

M-am strecurat afară de sub coviltirul căruţei şi m-am ridicat în picioare; gura şi gâtlejul îmi erau uscate iar pe limbă resimţeam un gust amar. Toţi cei ce fuseseră călare până în acel moment descălecară. Bandiţii fuseseră culeşi şi aranjaţi unii lângă alţii pe pământ.

Toţi erau morţi chiar şi omul pe care l-am împuşcat eu. Ţintisem la picioare dar cu toate astea avea gloanţe şi în piept. Oamenii din Tascosa şi-au adunat caii, făcând un semicerc în jurul meu şi a căruţei cu care transportasem prizonierii.

– Nu aşa ne-a fost înţelegerea, am scrâşnit eu, simţind cum amărăciunea începea să precumpănească asupra mâniei.

Sentimentele care mă încercau veneau în valuri succesive şi-mi era tot mai greu să le stăpânesc.

– N-a fost decât o crimă cvadruplă. O, la dracu, oameni buni, puteam rezolva şi chestiunea asta altfel.

Unul dintre călăreţi îmi răspunse, cu ură în glas.

– Au tras asupra noastră, marshall. Doi dintre ai noştri au murit. Luke Willow şi-a frânt gâtul căzând de pe cal, iar Stan Allison a primit un glonte direct în inimă. A fost caz de forţă majoră. Eram în legitimă apărare şi aveam dreptul să ripostăm cu foc.

În ceea ce mă priveşte ştiam că această motivaţie era suficientă pentru orice tribunal texan pentru a-i achita pe aceşti oameni. Cu toate astea eu eram convins că dimpotrivă, porniseră cu gândul prestabilit de a ucide. Ura şi dorinţa de răzbunare au avut aici câştig de cauză. După ce i-ar fi aranjat pe „bandiţi” ar fi dat bice cailor. Trebuia să mă consolez cu situaţia prezentă oricât de greu mi-ar fi venit.

– Bine, am spus. V-aţi răfuit cu duşmanii, iar în Tascosa va domni din nou liniştea şi ordinea. Duceţi morţii în oraş şi aveţi de grijă să fie îngropaţi creştineşte. Voi face un raport în Amarillo pe care-l voi înainta judecătorului.

– Sigur, se exprimă purtătorul de cuvânt al miliţiei comunităţii. La asta te obligă steaua de pe pieptul dumitale, marshall. Nu cred că noi am avea de ce ne teme aici. Toţi cei de faţă vor mărturisi că bandiţii au tras asupra noastră. Şi nici măcar nu este o minciună.

M-am căţărat din nou pe capră şi am pus mâna pe dârlogi. Arma mi-am pus-o la locul ei bine stabilit.

– Sper că nu veţi încerca să mă reţineţi? am mârâit eu.

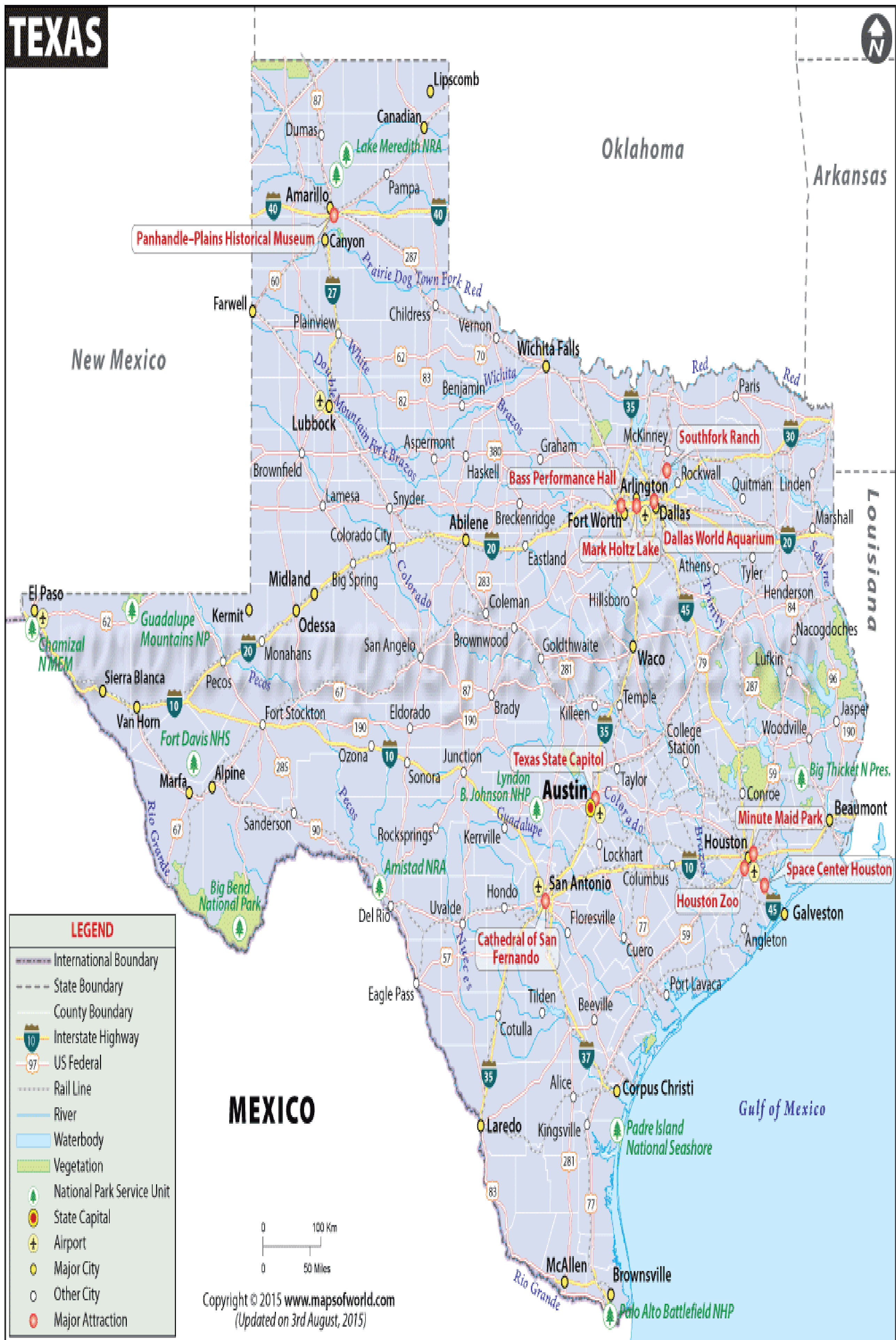
– Nu. Dar vrem ca în oraşul nostru să se reîntoarcă liniştea şi pacea. Vom plăti cel mai bun avocat pentru, Faulkner, Bracy şi Dunn. Totul va fi în contul oraşului. Acum poţi să-ţi continui drumul, marshall.

Am simţit cum mi se ia o piatră de pe inimă.

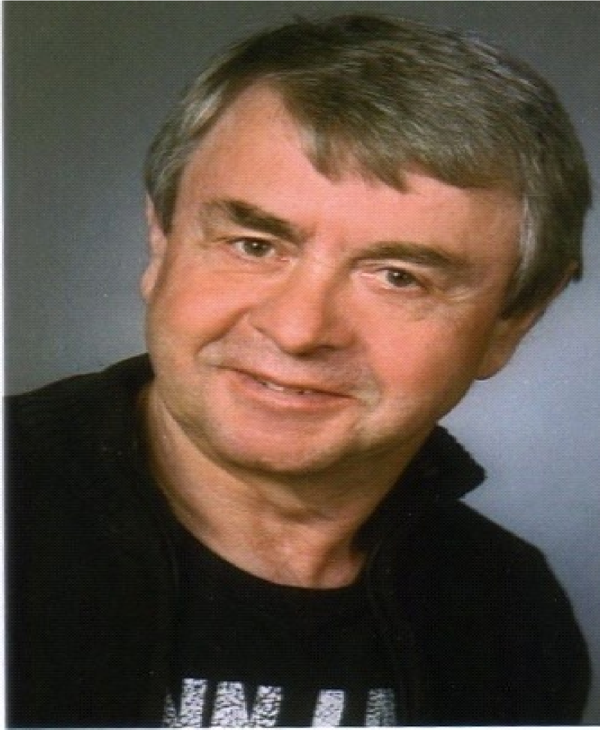
– Hii, am spus şi am lăsat biciul să cadă pe spinarea patrupedelor înhămate la căruţă.

Cu o smucitură, aceasta se puse în mişcare. Nu m-am mai uitat în jur silindu-mă să accept ceea ce se întâmplase. De schimbat oricum nu se mai putea schimba nimic.

SFÂRŞIT

TEXAS
Oklahoma
Arkansas
New Mexico
Louisiana
MEXICO
Gulf of Mexico
Lipscomb
Canadian
Dumas
Lake Meredith NRA
Pampa
Amarillo
Panhandle-Plains Historical Museum
Canyon
Farwell
Plainview
Childress
Vernon
Wichita Falls
Benjamin
Lubbock
Aspermont
Haskell
Graham
McKinney
Southfork Ranch
Paris
Brownfield
Lamesa
Snyder
Bass Performance Hall
Arlington
Rockwall
Quitman
Linden
Dallas
Fort Worth
Abilene
Breckenridge
Marshall
Colorado City
Eastland
Mark Holtz Lake
Dallas World Aquarium
Athens
Tyler
Midland
Big Spring
Coleman
Hillsboro
Henderson
El Paso
Kermit
Odessa
Guadalupe Mountains NP
Chamizal N MEM
Monahans
San Angelo
Brownwood
Goldthwaite
Waco
Nacogdoches
Lufkin
Sierra Blanca
Pecos
Temple
Van Horn
Fort Stockton
Eldorado
Brady
Killeen
College Station
Jasper
Woodville
Fort Davis NHS
Ozona
Junction
Texas State Capitol
Marfa
Alpine
Sonora
Lyndon B. Johnson NHP
Austin
Taylor
Big Thicket N Pres.
Conroe
Sanderson
Rocksprings
Kerrville
Minute Maid Park
Beaumont
Houston
Lockhart
Amistad NRA
San Antonio
Columbus
Space Center Houston
Big Bend National Park
Hondo
Houston Zoo
Del Rio
Uvalde
Floresville
Galveston
Cathedral of San Fernando
Cuero
Angleton
Eagle Pass
Port Lavaca
Tilden
Beeville
Cotulla
Alice
Corpus Christi
Laredo
Kingsville
Padre Island National Seashore
McAllen
Brownsville
Palo Alto Battlefield NHP
Red
Prairie Dog Town Fork Red
White
Double Mountain Fork Brazos
Wichita
Brazos
Colorado
Pecos
Trinity
Sabine
Rio Grande
Guadalupe
Nueces
LEGEND
International Boundary
State Boundary
County Boundary
Interstate Highway
US Federal
Rail Line
River
Waterbody
Vegetation
National Park Service Unit
State Capital
Airport
Major City
Other City
Major Attraction
0 100 Km
0 50 Miles
Copyright © 2015 www.mapsofworld.com
(Updated on 3rd August, 2015)

PETE HACKETT

PETE HACKETT, este numai unul dintre numeroasele pseudonime ale scriitorului german **PETER HABERL**, născut la 2 septembrie 1949 în Weiden. Alte pseudonime ale aceluiaşi autor: John Montana, Everett Jones, Peter Harris, Ken Harris, William Scott, Luis Lavayette, William T. Connor, John Custer, Jerry Cotton, Jack Slade şi Steve Salomo.

A început să scrie westernuri în 1974, publicându-şi prima povestire la editura Marken. De atunci peste 300 de romane western, dintre care 114, pentru seria *Texas Marshall*. A mai scris peste 200 de romane poliţiste, printre care 101, *Jerry Cotton*, şi 42, *Jerry Cotton de buzunar*, din cele peste 3500 de Heften şi Taschenbücher, scrise sub acest generic.

Sub pseudonimul Pete Hackett a scris seria western: *Der Kopfgeldjäger,* adică *Vânătorul de recompense*, precum şi seria *FBI – SPECIAL AGENT, OWEN BURKE.* Mai jos prezentăm câteva din copertele romanelor semnate de acest prolific şi talentat autor.

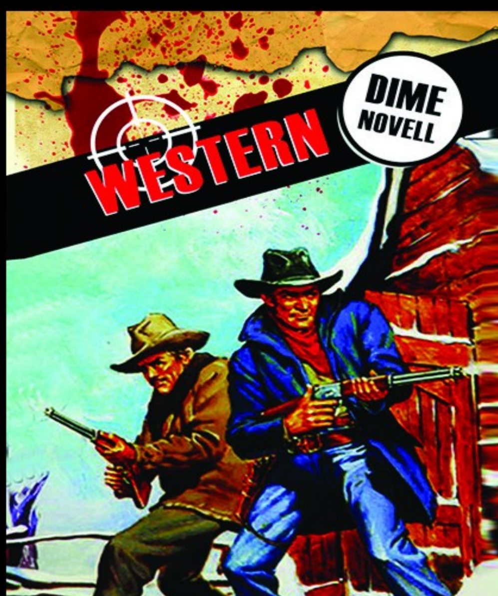

TOP-
WESTERN
L.S. RANGER
Sei hart, Jim!
405
TOP-
WESTERN
EXPRESS
HEISSER SAND
LARRY LASH
530
TOP-
WESTERN
G.F. UNGER
BIG TRAIL-
BIG MAN
710

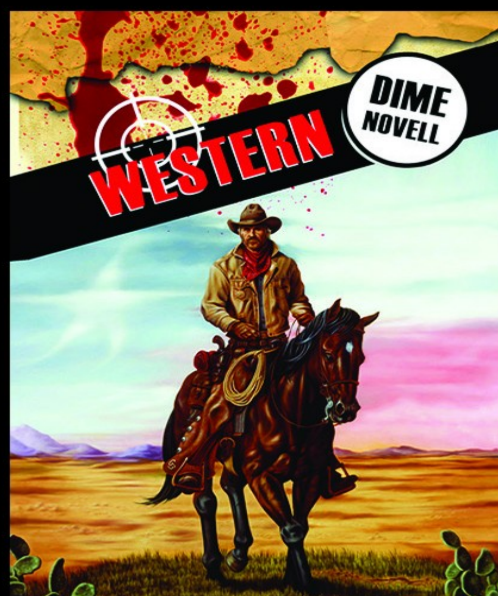
CUPRINS

DIN SERIILE
DIME NOVELL

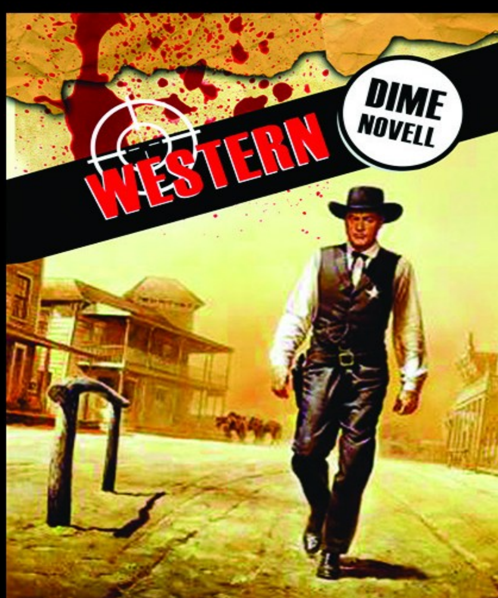
Au mai apărut

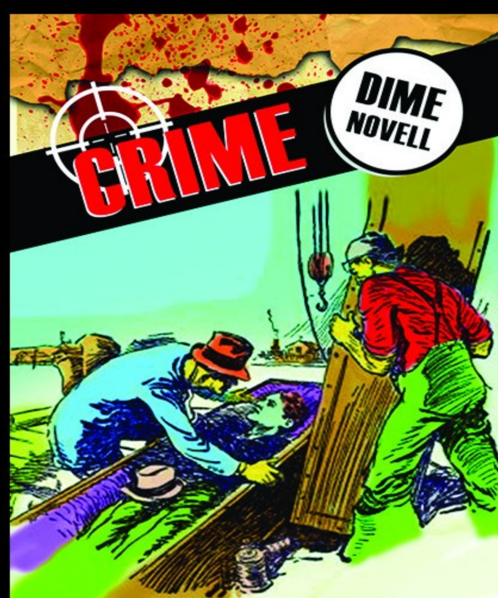
18 AFACERI CU MOARTEA
de Pete Hackett

19 VÂNĂTOARE DUPĂ CRIMINAL
de Pete Hackett

20 MARSHALL LOGAN ŞI TRĂDĂTORUL
de Pete Hackett

22 Un Glonte pentru Cleopatra
de Richard Sale